

brat *francišek* 4

Kdo so ti svetniki? Gre za osebnosti, ki so z govorno in pisano besedo močno vplivale na razvoj teološke znanosti, na poglobljanje krščanskega življenja ter nemalokrat obvarovale zdrav krščanski nauk pred raznimi popačenimi oblikami.

- UČITELJI
- ANTON STRLE
- GIOVANNI PIERLUIGI DA PALESTRINA
- CARLO ACUTIS

bi. CARLO ACUTIS

- **Urednikova beseda**
- 4 **Frančiškova duhovnost**
Svetniki – cerkveni učitelji
Poklicanost redovnic in redovnikov
- 6 **Naša evangelizacija**
Anton Strle
- 18 **Frančiškov svetni red**
Narodno srečanje OFS ter Festival FO in FRAMA
Srečanje svetov vseh KB OFS v Sloveniji
Znani člani Frančiškovega svetnega reda
- 23 **Iz naših družin**
Volilni kapitelj KB Piran
Volilni kapitelj KB Ljubljana Vič
Slovesne zaobljube v OFS pri Mariji Pomagaj
na Brezjah
- 26 **Iz Frančiškovih logov (revij)**
Frančiškov prijatelj in Med nami
- 27 **Mladi Frančišku**
Carlo Acutisu
- 30 **Pravičnost in mir**
30-letnica Franciscans International
Prvi dan šmarnic v kapeli psihiatrične bolnice
- 34 **Korenine in sadovi**
Javier Garrido: Rožice sv. Frančiška (46-47)
- 38 **Sveta dežela**
Prvi Frančiškani v Sveti deželi - br. Egidij
iz Assisija (2. del)
Občni zbor v Kozani 1. junija 2019
Osemdesetletniki 2019
Darovi za Sveto deželo
Sveta dežela – oktober 2019
Boromejski otoki
in Monte Berico – september 2019
- 46 **Razvedrilo**
Kako izdelati knjigo
Nagradni okvir

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.
GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA
(OFS) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.
Spletni arhiv: www.ofm.si/zbef/revija_BF

Izdajatelj:
Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zbef/

Za založbo:
Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora:
Janez Papa OFM (odgovorni urednik)
Fani Pečar OFS (glavna urednica)
Peter Skoberne OFS (naslovnica)
sestre FMM (Naša evangelizacija)
Metod in Mateja Trajbarič OFS (Frančiškov svetni red);
Prispevke za rubriko OFS pošljite na e-pošto: revija.bf@fsr.si
Gregor Pavlič OFS (Razvedrilo)
NS FRAMA (Mladi Frančišku)
Fani Pečar OFS (Pravičnost in mir)
Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)
Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Logotip rubrik:
Aleš Porenta

Fotografije:
Internet, arhiv revije BF

Oblikovanje:
Tina Bruno, Založba Brat Frančišek

Tisk: ABO grafika d.o.o.

Naklada: 2.200

Naslov uredništva:
Ul. škofa Maksimilijana Držečnika 7, SI-2000 Maribor
tel.: 02-22-85-113
E-mail: revija.brat.francisek@ofm.si

Rokopisov in slik ne vračamo.
Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na:
Narodni svet FSR Slovenije,
Prešernov trg 4,
SI-1000 Ljubljana

TRR SI56 0430 2000 3307 102, NOVA KBM d.d.;
sklic na 00 700-19.

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Gospod naj ti podari mir!

Kazalo je že, da letos poletja ne bo, pa je mesec junij pokazal svojo sončno plat. Obilne padavine je zamenjalo obilje sonca, no ja, popoldne se pojavi še kakšna nevihta, tudi s točo. Razlog več, da svoje delo in življenje posvečujemo Gospodu in se priporočamo nebeškim zavetnikom. V juliju in avgustu goduje nekaj »naših« svetnikov, naj med njimi omenim sv. Bonaventura, saj bo tokratna številka revije Brat Frančišek govorila o svetnikih – cerkvenih učiteljih.

V rubriki *Frančiškova duhovnost* preberite razmišljanje kapucina p. Metoda Benedika o cerkvenih učiteljih in predavanje br. Štefana Kožuha o Poklicanosti, ki ga je imel na aprilskem študijskem dnevu v Ljubljani.

Kateheza OFS nam tokrat predstavlja božjega služabnika dr. Antona

Strleta, ki bi ga glede na njegovo znanstveno teološko delo lahko uvrstili na seznam cerkvenih učiteljev. Ne sprejte tudi znanega člana OFS: tokrat je predstavljen Giovanni Pierluigi da Palestrina.

Rubrika *Iz naših družin* nam prinaša utrinke iz volilnih kapituljev KB OFS in praznovanja slovesnih obljub.

Za mlajše bralce, pa tudi za vse ostale, bo gotovo zanimivo branje v rubriki *Frančišek za mlade*, kjer je predstavljen blaženi najstnik Carlo Acutis.

Trideset let že deluje *Franciscans International*, ki si prizadeva na področju pravičnosti in miru in prinaša Frančiškovo misel v Organizacijo združenih narodov.

In če želite strniti svoje misli v pisano besedo, lahko izdelate svojo lastno knjigo. Kako? Poglejte v *Pozabljene spretnosti*.

Želim vam sproščene počitniške dni!

Vse dobro!

br. Janez Papa

Svetniki – cerkveni učitelji

V litanijah vseh svetnikov za seznamom apostolov in mučencev sledi nekaj imen svetnikov, ki jih poznamo kot »cerkvene učitelje«. Tu so na primer papeža sv. Leon in sv. Gregor, pa škofje sv. Ambrož, sv. Avguštin, sv. Atanazij, pa potem dominikanec sv. Tomaž Akvinski, karmeličanka sv. Terezija Avilska, dominikanska tretjerednica sv. Katarina Sienska, Frančiškov manjši brat sv. Anton Padovanski itd.

Kdo so ti svetniki? Gre za osebnosti, ki so z govorjeno in pisano besedo močno vplivale na razvoj teološke znanosti, na poglobljanje krščanskega življenja ter nemalokrat obvarovale zdrav krščanski nauk pred raznimi popačenimi oblikami. Na uradnem cerkvenem seznamu jih je 36. Med njimi so štiri ženske; poleg omenjenih Terezije in Katarine sta tu še karmeličanka sv. Terezija Deteta Jezusa

in benediktinka sv. Hildegarda iz Bingna. V prvem tisočletju je nekaterim zelo odmevnim osebnostim ta naslov spontano pripisal »glas ljudstva«, v

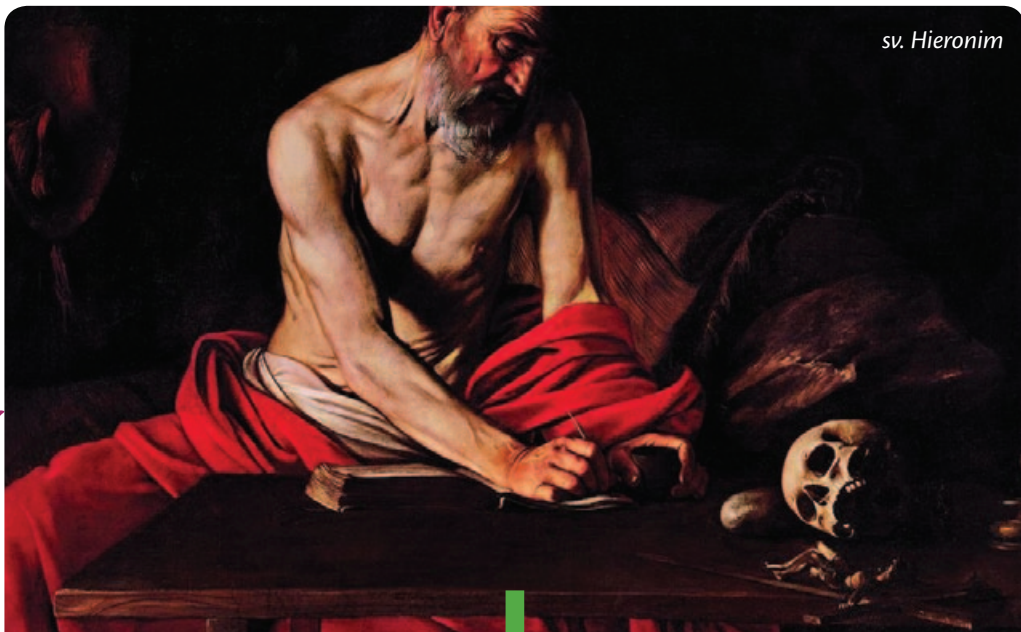
visokem srednjem veku pa se je uveljavila praksa, da ta naslov podeljuje papež.

Vzhodna Cerkev je prvotno slavila tri cerkvene učitelje. Carigraski škof Janez Krizostom, slaven govornik (imenovali so ga Krizostom – Zlatousti), je v sijajnih govorih, za katere je iskal navdiha v Svetem pismu, osvetljeval različna življenjska vprašanja. Bazilij iz Cezareje je napisal prva redovna pravila za menihe, ki so še danes v veljavi za vse vzhodno meništvu, krepko je nastopil proti arijskim zmotam in utrjeval nauk, da je *Kristus pravi Bog in pravi človek*. Gregor Nazianški je kot škof sodeloval na drugem vesoljnem cerkvenem zboru leta 381 v Carigradu ter v svojih slovečih bogoslovnih govorih skupaj z Bazilijem

sv. Gregor Veliki

sv. Hieronim

branil in ohranjal neokrnjeno vero v Kristusa Boga – človeka.

Na Zahodu so prvotno kot cerkveni učitelji veljali štirje. Sv. Hieronim, doma iz okolice Ilirske Bistrice, je bil odličen poznavalec Svetega pisma in ga je prvi prevedel iz izvirnih jezikov v latinščino. V pisnih stikih je bil s kristjani v Emoni (današnji Ljubljani) – pisal je skupini Bogu posvečenih devic in menihu Antonu. V spisu *O slavnih možeh* je predstavil tudi škofa Viktorina iz Petovione (Ptuja). Milanski škof sv. Ambrož je zapustil bogato zbirko bogoslovnih spisov, pridig in pisem. V bogoslužje je uvedel ljudsko petje in v marsičem oblikoval pobožnost krščanskega ljudstva. Škof sv. Avguštín spada med največje mislece zahodnega sveta. Njegovi spisi so zakladnica, iz katere še danes zajemajo ne le teologi, ampak tudi filozofi, zgodovinarji in sociologi. Med biseri svetovne književnosti so njegove *Izpovedi*. Papež sv. Gregor Veliki je zapustil globoke duhovne spise, preuredil bogoslužje in bogoslužno petje (gregorijanski koral), odločilno pa je posegel tudi v misijonsko delovanje: na Britansko otočje je poslal benediktinske menihe, ki so od tod postali oznanjevalci evangelija med številnimi germanskimi in slovanskimi ljudstvi. Kasneje so iz njihovih vrst prihajali misijonarji tudi med naše slovenske prednike.

V vrsti cerkvenih učiteljev so nekateri svetniki, ki so v visokem srednjem veku uveljavljali nove oblike bogoslovnih razmišljanj in iskanj ter s tem močno spodbujali pristno evangelijsko oznanjevanje in posledično nove poglobljene oblike krščanske pobožnosti. Sv. Bernard je pridigal po številnih evropskih mestih, odmevno sodeloval na raznih cerkvenih sinodah, grajal in spodbujal k pristne-

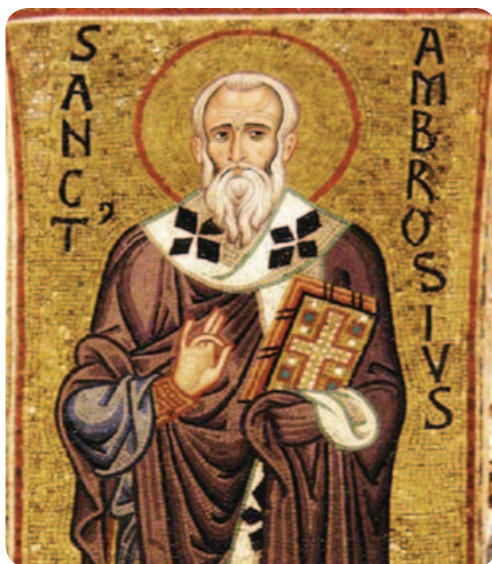
sv. Bonaventura

mu evangelijskemu življenju menihe in škofo, pisal tudi papežem; 12. stoletje mnogi imenujejo po njem kar *Bernardovo stoletje*. Za sv. Tomaža Akvinskega velja, da je *najbolj učen svetnik in najbolj svet učitelj*; s svojim učenjem in spisi je položil temelje novim smerem v teološki znanosti, ki so upošteevane še danes.

Med temi učitelji so tudi trije iz vrst Frančiškovih manjših bratov. Sv. Bonaventura je bil Tomažev sodobnik in prijatelj. Če je bil Tomaž velik učitelj teologije, je Bonaventura teologijo »prevedel« v

sv. Avguštín

praktično življenje. Njegova smer je bila: teologija mora upoštevati razum, voljo in srce, teologija vodi človeka k Bogu, ki je zanj najvišje dobro. Od številnih njegovih spisov je v slovenščino preveden krajši spis, ki v naslovu značilno povzema njegov načina razmišljanja: *Potovanje duše k Bogu*. Njegovega redovnega sobrata sv. Antona Padovanskega poznamo kot učitelja Svetega pisma in izvrstnega pridigarja. Iz vrst manjših bratov je cerkveni učitelj tudi kapucin sv. Lovrenc Brindiški, plodovit bogoslovni

učitelj in pisatelj z začetka 17. stoletja. Po njegovem posredovanju so kapucini kot posredniki »evangeljske pridige« prišli na Slovensko.

p. Metod Benedik
OFMCap

Poklicanost redovnic in redovnikov:

»Prebudite svet!«

»Prebudite se!«

Kje smo in k čemu smo poklicani?

Milanski nadškof Delpini je dan posvečenega življenje, 2. februarja 2018, v milanski stolnici nagovoril številne redovnice in redovnike – »publika« je bila pestra, mednarodna, tudi slovenski zastopniki so bili med njimi.

Spregovoril je o deželi **nostalgije in frenetičnosti**.

V **deželi nostalgije** ni jutranje zarje, pač pa le sončni zahodi; ni dogodkov, ampak le komemoracije;

ni sanj, ampak le spomini; ni svetnikov, s katerimi bi živeli globoko občestvo, ampak le pokojni, ki jih objokujemo, ker so za vedno odšli. V deželi nostalgije domuje objokovanje; objokovanje tistega, kar je izgubljeno. Ljudje, ki živijo v tej deželi, v deželi nostalgije, so vajena govoriti: »Veste, nekoč nas je bilo veliko. V tistih časih je bilo zares lepo: vsi so bili pobožni, pošteni, velikodušni. V mojih časih smo svoje zadolžitve opravljali vestno. In prazniki so bili zares prazniki. Družine so bile nekoč složne. Moški so bili moški in ženske so bile ženske. Ko sem bil/bila otrok, nas je bilo veliko, zato jih je bilo dovolj za vse: za Cerkev in za državo, za družino in za samostan. O, kakšni časi ... moji časi! Tako govorijo ljudje v deželi nostalgije.

V deželi nostalgije domuje tudi ponos. Ponos zaradi tistega, kar smo ustvarili: uresničene pobude, strukture,

ki smo jih vodili ... Koliko stvari smo naredili v tej deželi, pravijo prebivalci dežele nostalgije. In če ne bi bilo naših šol, našega služenja po bolnišnicah, sirotišnicah, naših zavetišč ... kdo bi mislil na vse te? Koliko stvari smo naredili, koliko knjig sem napisal, koliko denarja sem zbral, koliko dežel sem obiskal ... O, koliko stvari smo nekoč naredili mi ... v tej deželi. Tako govorijo ljudje, ki živijo v deželi nostalgije.

Kako je z menoj? Se tudi jaz nostalgичno zatekam v preteklost, v »stare dobre čase«?

V **deželi frenetičnosti** (frenetičen v SSKJ = buren, hrupen) pa ni več razlike med dnevom in nočjo; med jutranjo zarjo in večernim zahodom, med nedeljo in ponedeljkom, petek in svetek ... vedno enako. V deželi frenetičnosti ni več bratov in sester, pač pa le sodelavci

in osebje. Ni časa, ki bi ga izgubljali s tem, da bi hodili naokrog in nič koristnega počeli. Pomembno je biti konkreten, učinkovit. V deželi frenetičnosti domuje naglica, ker nas je danes precej manj, dela pa je ostalo enako, če ga ni še več in je še bolj zapleteno, podvojeno, potrojeno. Zato v deželi frenetičnosti ne gre izgubljati časa na sestankih (na njih sicer moramo biti, a s pametnimi telefoni pod mizo); permanentna formacija, če že je, je marsikomu odveč. Čaka nas namreč toliko dela: spremljati moram svoje mlade, urediti svoje stvari ... tako mi narekuje naglica v deželi frenetičnosti. V deželi frenetičnosti imajo funkcije prednost pred osebami. Pomembna je predvsem učinkovitost, šele potem morda pridejo na vrsto odnosi, bratstvo ... Človeka se presoja po tem, kar zmora storiti, kje je koristen. In kje je na lestvici naših vrednot poklicanost posameznika

na pot nenehnega spreobračanja ... povejmo naravnost: svetosti? V deželi frenetičnosti je pomembnejša učinkovitost kot pa svetost!

Kako je z menoj? Sem tudi jaz soustvarjalec dežele frenetičnosti?

K čemu smo poklicani?

Jezus Kristus, Sin živega Boga, je prišel med nas, da bi osvobodil nostalgijo njenih melanholij in da bi osvobodil frenetičnost njenega nemira. Jezus je prišel in ostaja z nami, da bi nas spodbujal in tolažil vse, ki še pričakujemo odrešenje. Jezusov prihod v deželi nostalgije in deželi frenetičnosti drami upanje. In to zdravilo upanja, ki ozdravlja nostalgijo in frenetičnost, se imenuje – veste, kako se imenuje? – Bogu posvečeno življenje.

Upanje je poklicalo može in žene iz vseh dežel, da bi med vsemi narodi ohranjali živo zdravilo proti nostalgiji

in frenetičnosti ... Možje in žene, ki so pričevalci zaupanja vrednega upanja, ki nam ga ponujajo Božje obljube. Posvečeno življenje mora prebivati v **deželi nostalgije**, ne da bi se pustila okužiti njenim boleznimi. Kajti Bogu posvečeni ne živijo s pogledom usmerjenim v preteklost (ali pač!); ne dovolijo, da bi jih prevzel ponos ali pa obžalovanje (Bog si ga vedi, če je res tako?). Bogu posvečeni živijo v upanju; oznanjajo, da je Božje kraljestvo blizu, pravzaprav že med nami. Posvečeni hrepenijo po večnem življenju in s tem upanjem okužijo prebivalce dežele nostalgije. Bogu posvečeni molijo in prepevajo; posvečeni molijo in ljubijo; posvečeni molijo in polni blaženega upanja pričakujejo prihod našega Odrešenika Jezusa Kristusa. Živijo v upanju in od Upanja. To je zdravilo za nostalgijo: upanje, ki je zgrajeno na Božjih obljubah.

Posvečeno življenje mora prebivati v deželi frenetičnosti, ne da bi se pustilo okužiti njenim manijam. Bogu posvečeni živimo potopljivi v sedanost; živimo razpoložljivi za služenje. V tej sedanosti – druge nimamo – živimo življenje, ki je lahko polno stisk ali pa veselja in oznanjamo upanje ter posledično sejemo mir ... Bogu posvečeni se v sleherni stvari angažiramo, a hkrati vemo, da odrešenje ne prihaja od števil naših dejavnosti, pač pa iz resničnosti našega občestva z Gospodom. Posvečeni cenimo sedanost, v kateri lahko včasih naredimo veliko, drugič pa ne moremo ničesar več narediti. In prav v to sedanost vstopa Bog s svojo obljubo večnega in srečnega življenja. Živimo v upanju in od upanja. To je torej tisto, kar lahko premaga našo frenetičnost.

Bogu posvečeni prihajamo od daleč in nas zato zanima preteklost, vendar je ne objokujemo, smo pa zanjo hvaležni. Posvečeni ljubimo sedanost in nas zanima to, kar moremo in moramo storiti danes – z vso zavzetostjo in gorečnostjo – a se v tem ne izgubimo. Posvečeni se zanimamo za prihodnost a se ne slepimo; pogled rajši povzdigujemo proti nebu: verujemo, upamo! Prósimo, da bi v temo posvetila luč našega Gospoda, da bi prišlo njegovo kraljestvo in da bi se popotovanje vseh dopolnilo v nebesih. Takó in táko posvečeno življenje prihaja na pomoč nostalgiji in prihaja na pomoč frenetičnosti. Takó in táko posvečeno življenje je dragocen zaklad za Cerkev, ker sestre in bratje oznanjajo, da je Božje kraljestvo blizu – med nami. Živimo v pričakovanju izpolnitve Njegovih obljub¹.

In kako bomo to zmogli? Kako, po kakšni poti doseči ta ideal, izpolniti to sveto poslanstvo?

[V nadaljevanju navajam misli iz *pri-dige br. Raniera Cantalamessa papežu Frančišku in rimski kuriji*, 22. 3. 2019.]²

Sv. Avguštin je svoj čas izrekel poziv, ki po mnogih stoletjih ohranja nedotaknjeno svojo pomembnost: »In teipsum redi. In interiore homine habitat veritas« – »Ponovno stopi vase. V notranjem človeku prebiva resnica«.

Če hočemo otipljivo podobo, simbol, ki nam bo pomagal udejanjiti ta obrat navznoter, ga najdemo v evangelijskem dogodku o Zaheju. Zahej je človek, ki hoče spoznati Jezusa in da bi to dosegel, zapusti svojo hišo, se poda med množico, spleza na drevo ... Išče ga zunaj. Ko pa gre Jezus mimo in ga opazi, mu reče: »Zahej, hitro splezaj dol, danes moram namreč ostati v tvoji hiši« (Lk 19,5). Jezus Zaheja ponovno privede v njegovo hišo in tam, na skrivnem, brez prič, se zgodi čudež: on zares spozna, kdo je Jezus in najde odrešenje.

Mi smo pogosto podobni Zaheju. Iščemo Jezusa, a ga iščemo zunaj, po cestah, med množico. Jezus sam pa nas vabi, da ponovno stopimo v svojo hišo, v svoje srce, kjer se želi srečati z nami.

Na cerkvenem področju se je z drugim vatikanskim koncilom uveljavila ideja »Cerkve za svet«; ta je dosegla, da je starodavni ideal *beg od sveta* včasih nadomestil ideal *bega naproti svetu*. Opuščanje notranjosti in usmerjenost navzven je eden od najbolj nevarnih vidikov pojava sekularizma.

Zakaj je tako nujno ponovno spregovoriti o notranjosti in znova odkriti veselje do nje? Živimo v družbi, ki je vsa

1 Prim. <https://www.youtube.com/watch?v=VP2eXo4Rp8A>

2 Prim. <http://www.cantalamessa.org/?p=3693>

usmerjena navzven. Tudi na duhovnem področju se dogaja to, kar opazujemo na materialnem področju. Človek pošilja svoje sonde vse do obrobja sončnega sistema, fotografira to, kar je videti na oddaljenih planetih; ne meni pa se za to, kar brbota le nekaj tisoč metrov pod zemeljsko skorjo in zato ne zmore napovedati potresov in izbruhov vulkanov. Hipoma zvemo to, kar se dogaja na drugem koncu sveta, ne menimo pa se za to, ker brbota v globinah našega srca. Živimo kakor v centrifugi, ki se vrti s silno hitrostjo.

Imel sem priložnost, da sem enkrat samkrat vstopil v diskoteko. To mi je zadostovalo, da sem si ustvaril idejo, kaj tam kraljuje: orgija hrupa, oglušujoč ropot, ki je kakor droga. Med mladimi so ob izhodu diskoteke naredili anketo; vprašali so jih: »Zakaj se zbirate na tem kraju?« Nekateri so odgovorili: »Da ne bi razmišljali!«. Zlahka si človek predstavlja, kakšnim manipulacijam so izpostavljeni mladi, ki so se odpovedali razmišljanju.

Potrebno se je upreti temu izpraznjenju. In dejansko so mladi, ki se odzivajo na ta napad in namesto, da bi bežali, iščejo kraje in čase molka in kontemplacije, da bi občasno našli v sebi Boga. Veliko jih je, čeprav o njih nihče ne govori. Nekateri so ustanovili hiše molitve in nenehnega evharističnega češčenja; preko spleta ponujajo možnost številnim, da se jim pridružijo.³

Notranjost je pot k verodostojnemu življenju. Danes se veliko govori o verodostojnosti; postala je merilo uspelega življenja.

Pa niso le mladi, ki jih je potegnil s seboj val zunanosti. Tudi tisti so med njimi, ki so v Cerkvi zelo zavzeti in dejavni. Tudi redovniki in redovnice smo med njimi! Razpršenost je ime bolezni za smrt, ki nas vse zalezuje. Človek postane kakor narobe obrnjena obleka, z dušo izpostavljeno na vse strani neba. V nagovoru predstojnikom nekega kontemplativnega reda je sv. Pavel VI. dejal: »Danes smo se znašli v svetu, ki se zdi, da se spopada z neko vročico, ki je preniknila celo v svetišča in v samoto. Hrup in ropot sta vdrla skorajda v vse stvari. Ljudje se ne utegnejo več zbrati. Kot žrtve tisočerihi stvari, ki jih begajo, običajno zapravljajo svojo energijo za sledenje različnim oblikam moderne kulture. Časopisi, revije, knjige vdirajo v intimnost naših domov in naših src. Danes je težje kot nekoč najti priložnost za tisto zbranost, v kateri se lahko duša popolnoma ukvarja z Bogom.«

Sv. Terezija Ávila je napisala delo z naslovom *Notranji grad*, ki je gotovo eno najzrelejših sadov krščanskega nauka o notranjosti. Vendar žal obstaja tudi t.i. »zunanji grad« in danes ugotavljamo,

da smo lahko zaprti tudi v ta zunanji grad. Zaprti izven doma, nesposobni, da bi ponovno vstopili vanj. Ujetniki zunanosti!

Skušajmo pogledati, kaj konkretno storiti, da bi ponovno našli in ohranjali navado vračanja v notranjost. Mojzes je bil izjemno aktiven človek. Vendar beremo, da si je dal narediti prenosni šotor in na vsaki etapi izhoda je postavljaj šotor zunaj tabora; redno je zahajal vanj na posvet z Gospodom. Tam je Gospod govoril z Mojzesom »iz obličja v obličje, kakor govori človek s svojim prijateljem« (2 Mz 33,11).

³ Malta – Millennium Chapel (<https://www.youtube.com/watch?v=ePwRzC9rBqE>). Irdning – kapucinski samostan, kjer so 10-dnevne duhovne vaje v tišini (<https://www.kapuziner.at/stille-tage/exerzitien/>) - ljudje čakajo na vrsto tudi leto ali več (op. prev.).

Tega seveda ni mogoče vedno narediti. Ni se mogoče vedno umakniti v kapelo ali na samotni kraj, da bi ponovno vstopili v stik z Bogom. Sv. Frančišek Asiški je svetoval neko drugo, lažje dosegljivo rešitev. Ko je pošiljal svoje brate po cestah sveta, je rekel: Nimamo vedno na razpolago samotišča na krajih, kamor gremo in kadar bi hoteli kakor samotarji stopiti v to samotišče. »Brat telo je naše samotišče in duša je samotar, ki prebiva v njej in moli k Bogu ter meditira.«

Za sklep prisluhnimo znanim besedam sv. Anzelma iz Aoste, ki jih je namenil bralcu na začetku svojega Proslogiona: »Nepomembni človek, pusti za hip svoje običajne skrbi. Za trenutek pojdi vase, zapusti trušč svojih zmedenih misli in nemirnih hlepenj, ki te stiskajo. Za hip se odpočij v Bogu, samo

za trenutek počij v njem. Stopi v globino svoje duše. Odstrani vse razen Boga in tistega, kar bi ti moglo pomagati, da ga srečaš. Zapri vrata svojega bi-vališča in ga išči v molku. Z vso močjo reci Bogu, reci Gospodu: 'Iščem tvoj obraz. Tvoj obraz iščem, Gospod'.«

+ + +

Kako konkretno vstopati v svojo notranje svetišče?

Sonja Topler (s pomočjo elementov dvanajstega srečanja DMŽ) konkretno in osebno spregovori o poglobljanju osebnega molitvenega življenja. Spomni na možnost DMŽ za njihovo krajevno bratstvo, redovno skupnost in jih prosi, da bi v okolju, kje živijo in delujejo, odpirali voditeljem vrata, da bi DMŽ lahko dosegel čim več ljudi.

+ + +

Morda za sklep

Misijonarka, ki je dolga leta delovala v eni od afriških držav, je zapisala te besede: »Poklicani smo, da odgovorimo na temeljno potrebo ljudi, na globoko potrebo po Bogu, na žejo po Absolutnem, da jim pokažemo pot k Bogu, da jih učimo moliti. Poglejte, zakaj na tem področju muslimani toliko ljudi spreobračajo v svojo vero: takoj jih na zelo preprost način naučijo častiti Boga.«⁴

Nenavadno, če ne celo nevljudno vprašanje Materi Tereziji: »Mati, imete že 70 let. Trdo ste delali. Kaj se je s tem v svetu spremenilo? Nič. Nihče nič ne opazi. Mater Terezija, odpočijte si, saj

tako in tako nima smisla.« Obraz Mater Terezije je ostal miren. Odgovorila mu je: »Jaz si nisem nikoli umisljala, da bi spremenila svet. Svet bo spremenil Jezus. In spremenil ga bo; ob primeren času ga bo zagotovo spremenil. Jaz skušam biti le kapljica čiste vode v kateri bo odseval dobrotljiv obraz Boga. Storite to tudi vi. Tako bova dva. Ste poročen? To storita skupaj z vašo ženo. Tako bomo že trije. Imate otroke? – Imam tri. – Učite to tudi svoje otroke in že nas bo šest. Množimo kapljice čiste vode.« To moramo delati tudi mi.

+ + +

Še nekaj novičk iz sveta Frančiškovih bratov

V preteklih 6 letih sem kot generalni vikar reda manjših bratov kapucinov

⁴ Iz pridige br. Raniera Cantalamessa papežu Frančišku in rimski kuriji, 5. 4. 2019, <http://www.cantalamessa.org/?p=3709>.

med drugim izkusil tudi lepo, spoštljivo in konstruktivno bratsko sodelovanje med brati frančiškani, minoriti, kapucini in regularnim tretjim redom. Generalni ministri se redno srečujejo trikrat letno, v preteklem šestletju pa se je na njihovo željo začelo tudi redno srečevanje in sodelovanje med generalnimi vikarji omenjenih redov.

»Camminare insieme« – Hoditi skupaj: Zgodovinske obletnice pomenljivih dogodkov za nas Frančiškove brate in sestre so bile za Frančiškove brate v Assisiju in njegovi okolici priložnost, da hodijo skupaj.

Pripravili in izvedli so 4-letno skupno pot, ki se je razvijala po naslednjih etapah:

- 2015 – leto priprave (osveževanje in prečiščevanja zgodovinskega spomina na razvoj treh vej Frančiškovega prvega reda manjših bratov).
- 2016 – leto sprave ob 800. letnici porcijunkulskega odpustka, ki je milostno sovpadalo z jubilejnim letom usmiljenja, ki ga je razglasil papež Frančišek.
- 2017 – leto slavljenja skupnega kapitlja ob 500 letnici papeške bule *Ite vos*. Avdiencia pri papežu Frančišku.
- 2018 – leto iskanja tesnejšega sodelovanja med Frančiškovimi brati na pastoralnem in drugih področjih. Ob sklepu »Capitolo generalissimo« navržem predlog, da bi Frančiškovi bratje in sestre neke v oklici Assisija vsaj v poletnem času ponudili mladim romarjem mednarodno izkušnjo Frančiškovega bratstva; p. Janez Šamperl je pripravil predlog za njihov generalni kapitelj (2020), da bi ta projekt zaživel pri Rivotortu.

Nekateri konkretni sadovi:

- Na željo krajevnega škofa v Rietiju nastane frančiškovsko bratstvo, katerega člani so bratje vseh treh vej prvega reda.
- V Rimu intenzivno poteka proces združevanja frančiškovskih akademskih ustanov v eno samo skupno univerzo.
- Prav tako v Rimu, se od leta 2015 okrog 29. novembra (dan potrditve Vodila) srečajo bratje vseh treh vej Frančiškovega prvega reda in Frančiškovega regularnega tretjega reda.
- Že omenjen poskus, da bi zaživel mednarodno frančiškovsko bratstvo, kraj srečevanja mladih romarjev z vsega sveta v okolici Assisija. K temu nas spodbuja tudi nedavno podpisana in objavljena papeževa apostolska posinodalna spodbuda o mladih *Christus vivit* – Kristus živi.

Nekateri se sprašujejo: ali to vodi v združitev vseh treh vej Frančiškovega prvega reda?

O tej opciji se ne razmišlja, pač pa je v ospredju želja in hotenje po čim tesnejšem sodelovanju med nami: bodisi na generalni ravni, kakor tudi na območnih, narodnih, krajevnih ravneh. Kolikor poznam razmere, lahko s hvaležnostjo rečem, da smo v Sloveniji na tem področju že kar nekaj časa na dobri poti. Tudi danes ...

Ljubljana, 6. 4. 2019

br. Štefan Kožuh,
OFM Cap

Anton Strle

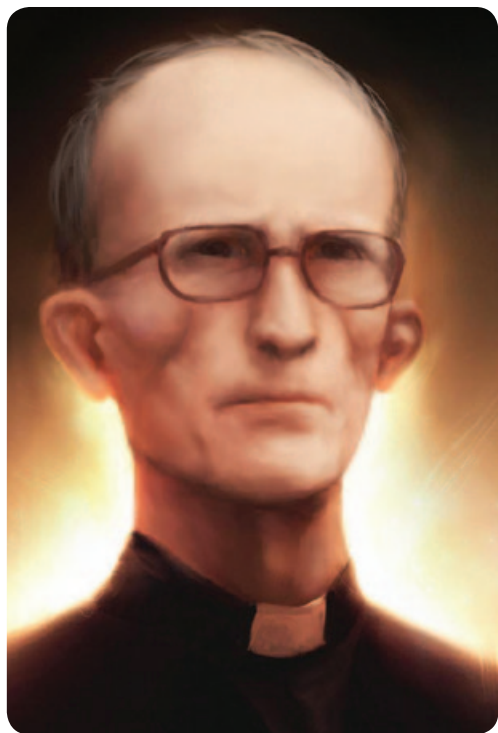
Povsod Boga (novomašno geslo)

V letu 2019 v Frančiškovem svetnem redu nadaljujemo s temo, ki smo jo v krajevnih bratstvih obdelovali že lansko leto – svetništvo in slovenski svetniški kandidati. Kateheze so ponovno pripravili v mariborskem pokrajinskem bratstvu in se v celoti (tako letošnje kot lanske) najdejo na spletni strani OFS Slovenije. V vsaki številki Brata Frančiška pa je ponovno objavljena le krajša spodbuda ob enem izmed predstavljenih bodočih (če Bog da) svetnikov. Tokrat je pred nami lik Antona Strleta.

Svetopisemski odlomek – Kol 3,1-16

Če ste torej vstali s Kristusom, iščite to, kar je zgoraj, kjer je Kristus, sedeč na Božji desnici. Mislite na to, kar je zgoraj, ne na to, kar je na zemlji. Kajti umrli ste in vaše življenje je skrito s Kristusom v Bogu. Ko se bo prikazal Kristus, vaše življenje, tedaj se boste tudi vi prikazali z njim v slavi.

Zato omrtvite v sebi to, kar teži k zemlji: nečistovanje, nečistost, strastnost, hudobno poženje in slo po čim večjem imetju, ki je toliko kot malikovanje. Zaradi tega prihaja Božja jeza na sinove nepokorščine, med katerimi ste bili nekoč tudi vi, ko ste tako živeli. Zdaj pa tudi vi odvrzite vse to: jezo, vzkipljivost, hudobnost, obrekovanje, nesramno govorjenje svojih ust. Ne lažite drug drugemu, saj ste slekli starega človeka z njegovimi deli vred in oblekli novega, ki se prenavlja za spoznanje, po podobi svojega Stvarnika. Kjer je to, ni več ne Grka ne Juda, ne obrezanega ne

neobrezanega, ne barbara ne Skita, ne sužnja ne svobodnega, ampak vse in v vseh je Kristus.

Kot Božji izvoljenci, sveti in ljubljeni, si torej oblecite čim globlje usmiljenje, dobrotljivost, ponižnost, krotkost, potrpežljivost. Prenašajte drug drugega in odpuščajte drug drugemu, če se ima kateri kaj pritožiti proti kateremu. Kakor je Gospod odpustil vam, tako tudi vi odpuščajte. Nad vsem tem pa naj bo ljubezen, ki je vez popolnosti. In Kristusov mir naj kraljuje v vaših srcih, saj ste bili tudi poklicani vanj v enem telesu, in bodite hvaležni. Kristusova beseda naj bogato prebiva med vami. V vsej modrosti se med seboj poučujte in spodbujajte. S psalmi, hvalnicami in duhovnimi pesmimi v svojih srcih hvaležno prepevajte Bogu.

Odlomek iz Vodila in/ali Konstitucij OFS

»Kristus, ubog in križan«, zmagovalec smrti in od mrtvih vstali, največje razodetje Božje ljubezni do človeka, je »knjiga«, v kateri naj se bratje in sestre s posnemanjem sv. Frančiška učijo, zakaj in kako živeti, ljubiti in trpeti. V njem odkrivajo vrednost nasprotovanj zaradi pravičnosti ter smisel težav in križev vsakdanjega življenja. Z njim morejo sprejeti Očetovo voljo tudi v najtežjih okoliščinah in živeti v Frančiškovem duhu miru, v zavračanju slehernega nauka, ki nasprotuje človekovemu dostojanstvu.

Vodilo OFS, člen 10

Življenjepis

Anton Strle se je rodil 21. januarja 1915 v vasi Osredek, v župniji Sv. Vid nad Cerknico. Do cerkve in do šole je imel skoraj uro hoda daleč, zato je v šolo hodil bolj malo, njegovo glavno opravilo je bilo, da je pasel domačo in sosedovo živino. Ko mu je bilo nekako deset let, je na paši doživel »duhovni pretres«, ki ga je zaznamoval za vse življenje. Spreletela ga je misel: »Kako lepo bi bilo, če Boga ne bi bilo! Kako bi bil človek svoboden!« Že naslednji hip pa je začutil, kako bogokletna je ta misel, in jo iskreno obžaloval. »Vse poznejše življenje me je jasno prepričevalo, kako je ravno nasprotno res: kako je prav Bog vir resnične človekove svobode. Zato sem si za novomašno geslo izbral znane besede slovenske cerkvene pesmi Povsod Boga. K tej izbiri me je vodila misel: če bo povsod zmagoval Bog s svojo dobroto in milostjo, bomo zares svobodni in srečni.« Ko je bil star

štirinajst let, je imel samo tri razrede osnovne šole. Po zaslugi župnika Janeza Pucija, svojega velikega dobrotnika, je mogel uresničiti svojo željo, da postane duhovnik. On ga je pripravil na šolanje na škofijski gimnaziji v Šentvidu nad Ljubljano, kjer je bil med najboljšimi dijaki. Že takrat je skrbno uporabljal čas, kar ga je odlikovalo vse življenje. Po maturi leta 1936 se je z vsem srcem odločil za študij bogoslovja. Mašniško posvečenje je prejel 29. junija 1941, dva tedna zatem, 13. julija, je pel novo mašo v svoji rojstni župniji Sv. Vid. Novomašni pridigar je bil nekdanji vidovski župnik Janez Pucelj, ki je govoril o duhovniku kot pričevalcu Božje luči. Novomašnik Anton Strle si je njegove besede zapisal globoko v srce in jih v svojem življenju z veliko močjo uresničeval.

Življenjepis mučenca Lojzeta Grozdeteta in »šolanje« v zaporih

Po novi maši je nadaljeval študij za doktorat iz dogmatične teologije, ki ga je dosegel leta 1944. Hkrati z doktorsko disertacijo je pisal knjigo Mladec Kristusa Kralja, življenjepis mladega mučenca Lojzeta Grozdeteta, ki ga je osebno poznal iz Marijanišča. »Čisto vsak trenutek sem porabil za pisanje te knjige. Čutil sem, da moram to narediti,« je dejal. Verjetno je prav po zaslugi tega Strletovega življenjepisa Grozde postal poznan doma in po svetu in je mogel biti 13. junija 2010 razglašen za blaženega. Anton Strle, ki je knjigo pisal na osnovi gradiva, ki so mu ga dale zanesljive priče, pa je bil po vojni »razglašen za sovražnika ljudstva«. Šel je skozi trpko izkušnjo zaporov, ki so hudo prizadeli njegovo že tako slabotno zdravje, njegovega duha pa so še okrepili. Najprej je bil zaprt poleti 1945 v

Molitev

Anton Strle je zapisal o svojem molitvenem življenju, ki je lahko zgled tudi nam:

»Če sem odkritosrčen, moram reči, da v središču mojega molitvenega življenja, ki naj bi prešinjalo vse ostalo življenje, ni rožni venec, marveč sveta maša (pravim 'sveta', čeprav danes že kar težko izrečemo to besedo).

Tudi na drugo mesto še ne pride. To mesto zavzema zame že skoraj 50 let vsakdanja premišljevalna molitev (ne 'transcendentalna meditacija!'), v kateri se mi ob božji besedi in ob živi navzočnosti troedinega Boga samega v občutju popolne svobodnosti 'srce navriska in izjoče' ter ogreje in razsvetli za vse, kar me bridkega in prijetnega čaka vsak dan, ogreje tudi za 'Središče' (Evharistijo), da bi moglo s svojo težnostno močjo navdihovati in prežemati celotno življenje.

Na tretje mesto pride rožni venec: vsaj en del prav vsak dan že gotovo nad 50 let (kvečjemu za kak mesec zelo hudih bolezni je moral odpasti). Zdi se mi nepogrešljiv. Nekaj nepogrešljivega bi manjkalo brez njega. Kakor če hiša s svojim 'Središčem' ne bi imela okoli sebe lepega in bogatega vrta z varujočo ograjo! Ta vrt – rožni venec – nikoli ne zastari; vedno je svež in nov. Naj me prežema občutje veselja, bridkosti ali zmagovitosti – vedno grem rad na sprehod po tem vrtu, da se spet osvežim in okrepim: da mi veselje ne utone v valovih bridkosti, da se mi žalost in zaskrbljenost ne spremeni v brezupnost. Devica Marija me vodi h Kristusu, ob katerem ves svet postane luč, pa naj se na zunaj kaže še tako temnega. In ker je Kristusova stvar tudi moja stvar, zato sem glede nje popolnoma gotov. Kajti Kristusova stvar bo zmagala, prej ali slej, za časa mojega življenja ali pa po moji smrti: kakor Bog hoče!«

škofovih zavodih v Šentvidu in bil po 70 dneh izpuščen. Julija 1947 je bil aretiran in po dvomesečnem preiskovalnem zaporu obsojen na pet let strogega zaporu in tri leta odvzema državljskih pravic. Zapor je prestajal v Novem mestu, Ljubljani, Mariboru, nato pa je kot zapornik skupaj z mnogimi drugimi duhovniki delal na Žalah (pri gradnji blokov) in v Medvodah (elektrarna). Sotrpinom je ostal v spominu kot človek molitve, študija in vestnega dela. V zaporu se je učil angleščine, občasno je pripravljaval predavanja oziroma premišljevanja za druge duhovnike. Veliko se je poglobljal v sv. Pavla, njegov izredni spomin je osvojil na pamet skoraj vsa njegova pisma in tudi vsebino evangelijev. Vsega skupaj je v zaporu »odsedel« pet let. Sam je na to obdobje svojega življenja gledal kot na čas notranjega prečiščenja.

Ko je leta 1952 prišel iz zaporu, ga je škof Anton Vovk poslal na župnijo Planina pri Rakeku, kjer je ostal do januarja 1959. Z vsem srcem se je posvetil dušnemu pastirstvu, ob tem pa je našel čas tudi za bogoslovno znanost ter je študiral in pisal. Že v akademskem letu 1956/1957 je postal honorarni profesor dogmatike (stroke, ki razlaga temeljne verske resnice) na Teološki fakulteti v Ljubljani in prihajal predavat iz Planine. Leta 1959 pa je prišel v Ljubljano in se naselil v svoji »puščavniški« sobi nekdanjega Alojzijevega, pod katerega streho je bila Teološka fakulteta, in tam je ostal do smrti. Živel je zelo skromno. Dolgo si je sam kuhal enolončnice. Kar je dobival plače ali zatem pokojnine, je razdal v dobre namene, za knjige in za uboge. Profesor na Teološki fakulteti je bil skoraj trideset let (1956–1984). Pri predavanjih se je pogosto tako razvnel, da je krilil z rokami in ga je božji ogenj

kar dvigal. Zraven je tudi ogromno pisal. Seznam njegovih del obsega 45 knjig in skript, 75 razprav, 100 člankov in 36 prevodov. Prevedel je odloke drugega vatikanskega cerkvenega zbora in jim dodal uvodna pojasnila. Za knjige Leto svetnikov je napisal obsežne razlage za Jezusove in Marijine praznike. Vsa leta je bil tudi v dušnem pastirstvu; najprej v Planini pri Rakeku, zatem nekaj let po raznih župnijah v okolici Ljubljane, od marca 1966 pa je bil duhovni pomočnik v mestni župniji Sv. Trojice – pri uršulinkah, kjer je vsak dan maševal in spovedoval vse do svoje smrti. Kot mož globoke vere in molitve je bil moder duhovni voditelj in pred njegovo spovednico je bila vedno dolga vrsta. Še dan pred smrtjo je po svoji navadi hitel k uršulinkam, čeprav je bil do kraja izčrpan. Plamen njegove svetilke je ugasnil v zgodnjem jutru 20. oktobra 2003.

Za tega svetniškega duhovnika je marca 2014 stekel škofijski postopek za njegovo razglasitev za blaženega.

Duhovna dediščina svetnika in aplikacija za sodobni čas

Kot mentor je Strle spremljal 100 diplomantov, 13 kandidatov za magisterij in 13 kandidatov za doktorat. S skrajno osebno skromnostjo in neutrudnim delom je ustvaril skoraj nepregledno teološko delo. Znan je bil po tem, da je preudarno porabljal svoj čas in seveda po silni želji po znanju ter askezi.

Narodno srečanje OFS ter festival FO in FRAMA

Sobota, 18. 5. 2019, Škofja Loka

Tretjo soboto v mesecu maju, 18. 5. 2019, smo se sestre in bratje OFS, duhovni asistenti, Frančiškova mladina in Frančiškovi otroci zbrali na skupnem narodnem srečanju. Z vseh strani prelepe Slovenije, s štajerske strani tudi z avtobusom, smo prihajali in se začeli zbirati od 9. ure naprej v kapucinskem samostanu v Škofji Loki. Pričakali so nas sestre in bratje iz KB Škofja Loka, ki so poskrbeli za lepo dobrodošlico z malico in kavo. Hkrati pa smo dobili po izbiri tudi zapestnice, s katerimi smo se vpisali v delavnice, ki so potekale popoldan.

Ob 10. uri smo imeli mašo, ki jo je vodil br. Jožko Smukavec in pri kateri je pridigal br. Janez Papa o sadovih Svetega Duha. Ob 11. uri smo se spet zbrali na dvorišču samostana, kjer smo se ponovno nekoliko okrepili s čajem, kavo in pecivom. Ob pol dvanajstih smo se vrnili v cerkev, kjer sta nas nagovorila zakonca Melita in Gregor Čušin. Pričevala sta o sreči in blagoslovu v vsakem trenutku življenja, da sta prejela milost vere, ter o pomenu molitve in pogovora v njunem zakonu in v celi njuni družini. Gregor Čušin je tudi na kratko predstavil svojo knjigo *Vita dolorosa*. Na koncu je še nagovoril nas, Frančiškove sestre in brate, da smo kristjani in da smo sol, saj smo pomemben del družbe, vendar velikokrat na to pozabimo. Ob 13. uri je sledilo kosilo na dvorišču samostana pod šotorom, pri tem pa nas je Bog tudi na kratko blagoslovil z dežnimi kapljicami.

Po kosilu smo se razdelili po 14 delavnicah, ki so jih vodili različni nosilci. Delavnice so bile:

1. Adoracija – br. Jožko
2. Foto delavnica – Klemen Sajko
3. Ogled Škofje Loke – France Štukl
4. FrActivity – Karin Črnigoj
5. Sreča na vrhovi – br. Jakob Kunšič
6. Ekološka (pobiranje smeti) – Valentina Čermelj
7. Pomoč v kuhinji – Aleš Murn in Tomaž Potokar
8. Pričevanjska – Klara Brudar
9. Pogovorna 1 – Helena Fortuna Jenko
10. Pogovorna 2 – Marjetka Birk
11. Vodnjaki za Afriko – br. Janez Papa OFS
12. Obisk doma za starejše 1 – Danica Demšar

13. Obisk doma za starejše 2 – Danica Demšar

14. Obisk bolnega/sestre na domu – Vojko Vidmar

Po vrnitvi z delavnic smo si ogledali dramsko igro, kako je br. Romuald napisal škofjeloški pasijon, ki jo je napisala sestra Bernarda (KB Škofja Loka). Na koncu smo se še vrnili v cerkev, kjer smo prejeli sklepni blagoslov. Nato smo se odpravili proti domu, in če kdo ni imel dežnika, je bil moker.

br. Tonček

Celotni ekipi, ki je pripravljala skupno srečanje OFS ter festival FO in FRAMA v Škofji Loki in krajevnemu bratstvu Škofja Loka, za opravljeno delo in trud, najlepša hvala, NS OFS.

Srečanje svetov vseh KB OFS v Sloveniji

Srečanje članov krajevnih svetov vseh krajevnih bratstev OFS v Sloveniji bo pri Sv. Petru v minorskem samostanu sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani, 28. septembra 2019, s pričetkom ob 9.00 uri.

Predvideni program:

- 9.00 - zbiranje ob čaju ali kavici
- 9.30 - pozdravi in predstavitev urnika srečanja
- 9.45 - predavanje
- 10.15 - odmor za kavico ...
- 10.30 - delo po skupinah
- 12.00 - Angelus
- 12.15 - kosilo
- 13.00 - s. Doroteja Emeršič: "Sestre in bratje OFS so vedno na poti..."
- 13.30 - delo po skupinah
- 14.30 - sklepno skupno srečanje in sprejemanje sklepov
- 15.00 - Litanijs svetnikov Frančiškovih redov

Ordo Franciscanus Saecularis
Živeti po zaletu sv. Frančiška v svetu
Frančiškov svetni red

Mirko Potočnik OFS
Odgovorni za vzgojo v NS OFS

Znani člani

Franciškovskega svetnega reda

Giovanni Pierluigi da Palestrina

Palestrina je najbolj znani predstavnik rimske šole kompozicije cerkvene glasbe v 16. stoletju. Imel je pomemben vpliv na razvoj cerkvene glasbe, njegovo delo velja za vrhunec renesančne polifonije.

Rodil se je v mestu Palestrina, ki leži nekako 40 km jugovzhodno od Rima (po starem se je mestu reklo Praenestina, zato se še danes cesta, ki gre iz Rima proti jugovzhodu, imenuje Via Prenestina). Rodil se je okrog leta 1525 (med 3. februarjem 1525 in 2. februarjem 1526), datum ni znan, ker so v mestnem požaru leta 1577 zgoreli vsi dokumenti. Družina, v kateri se je bodoči skladatelj rodil, verjetno ni imela

meščanskih pravic, zato so ga krstili z osebnim imenom Giovanni (Janez), ki mu sledi dedovo ime Pierluigi. Z glasbo se je začel ukvarjati s sedmimi leti. Najprej je pel v pevskem zboru v stolnici sv. Agapita v Palestrini, leta 1537 pa v zboru pri baziliki Marije Snežne v Rimu, kjer je dobil dobro glasbeno osnovo. Leta 1544 se je vrnil v Palestrino, kjer je postal organist in vodja zbora v tamkajšnji stolnici. Leta 1547 se je poročil z Lucretio Gori in v zakonu so se jima rodili trije sinovi, od katerih ga je preživel le zadnji. Ko je leta 1550 kardinal Giovanni del Monte postal papež Julij III., je s seboj v Rim pripeljal tudi Pierluigija, ki je postal dirigent v treh največjih bazilikah: najprej pri Sv. Janezu v Lateranu, nato pri Sv. Mariji Veliki in končno pri Sv. Petru v Vatikanu. Z družino se je naselil v Rimu.

Leta 1554 je Palestrina napisal prvo zbirko maš in jo posvetil papežu. Za nagrado ga je papež sprejel v zbor sikstinske kapele. Njegov naslednik, papež

Pavel IV., ga je iz nje izključil, ker je bil poročen, to pa je bilo proti pravilom.

Tako je postal je kapelnik v baziliki svetega Janeza v Lateranu, kjer je ostal do leta 1561. Doživljal je velike uspehe. Od leta 1565 je poučeval glasbo v ustanovi Seminario romano. Za mecena je poskušal pridobiti tudi španskega kralja Filipa II., mantovskega vojvodo Guglielma Gonzaga ter cesarja Maksimilijana II., kar pa mu ni uspelo.

Po smrti žene in dveh sinov (tako kot

njegov brat so umrli v dveh različnih izbruhih kuge) je razmišljal tudi o duhovniškem poklicu, a se je po prejemu nižjih redov vrnil v posvetno življenje, se bogato poročil in se ukvarjal tudi s trgovino s krznom. Palestrina je umrl leta 1594 za vnetjem pljučne ovojnice. Po takratni navadi so njegovo telo takoj upepeli in ga pokopali s slavnostnim obredom v baziliki svetega Petra v Rimu ob pokojni ženi in sinovih. Palestrina je napisal na stotine skladb, od katerih številne izvajajo še danes.

Legenda pravi, da je papež Marcel leta 1555 z reformami v cerkvi želel opustiti večglasno petje pri

bogoslužju in obdržati zgolj enoglasno koralno petje. Tedaj je Palestrina napisal *Mašo papeža Marcela* z namenom, da bi dokazal, da tudi polifona glasba lahko izraža predanost Bogu. Ko je bila maša izvedena v Sikstinski kapeli, naj bi bil papež ganjen do solz in nato razglasil, da je polifona glasba dovoljena. S tem naj bi Palestrina »rešil cerkveno glasbo«.

Vir: Wikipedia

Volilni kapitelj KB Piran

V nedeljo, 19. maja 2019, smo v minoritskem samostanu Sv. Frančiška v Piranu obhajali redni volilni kapitelj.

Po poslušanju in razpravi o poročilih za minulo triletno obdobje smo po spodbudnih besedah predsednice pokrajinskega bratstva Koper s. Barbare Furlan Markež in pokrajinskega duhovnega asistenta br. Marjana Potočnika OFMCap izpeljali volitve novega sveta.

Pred volitvami smo sprejeli sklep, da v svet izvolimo tudi sestro, ki bo skrbela za povezavo z našimi bolnimi in ostarelimi sestrami in brati.

V novi svet krajevnega bratstva OFS Piran so bili izvoljeni:

- br. Mirko Potočnik, predsednik,
- s. Marija Potočnik, podpredsednica in blagajničarka,
- br. Roberto D'Ans, tajnik,
- s. Jasmina Suštič, odgovorna za vzgojo,
- s. Martina Španjol, za povezanost z bolnimi in ostarelimi sestrami in

brati,

- član sveta je po službi duhovni asistent p. Janez Kurus OFMConv.

Vse člane novega sveta in vse sestre in brate našega krajevnega bratstva priporočamo vodstvu Svetega Duha ter priprošnji sv. Frančiška, sv. Elizabete in sv. Ludvika.

Mir in dobro!

Mirko Potočnik OFS

Volilni kapitelj KB Ljubljana Vič

V četrtek, 4. aprila 2019, smo se na volilnem kapitlju na Viču zbrali bratje in sestre KB Vič.

Pridružila sta se nam s. **Mateja Trajbarič**, predsednica pokrajinskega sveta Ljubljana, in duhovni asistent p. Zdravko Jakop OFM.

S. Mateja je prevzela predsedovanje kapitlju, ki se je začel z molitvijo in vzpodbudnimi nagovori. Okrepljeni s Svetim Duhom in dobrimi mislimi smo najprej prisluhnili izčrpnemu poročilu dosedanje predsednice s. Mili ter zelo kratkemu poročilu naše blagajničarke s. Cite. Sestra Cita je potožila, da jo vodenje in prenašanje blagajne zelo obremenjuje, kar smo ostali člani KB sprejeli z razumevanjem, še zlasti potem, ko smo potežkali s kovanci (manj pa s papirjem) dobro založeno kuverto.

Sledile so volitve, kjer je imela predsedujoča kapitlju s. Mateja kar nekaj dela. Po tehtnem preudarku in razsvetljeni z milostjo Sv. Duha smo člani vodenje krajevnega bratstva za naslednje triletno obdobje zaupali br. Andreju Bogataju, dosedanja predsednica s. Ljudmila Gorenc je sprejela službo podpredsednice in tajnice, s. Amalija Ružica Baričević je ostala odgovorna za vzgojo, s. Leposava Jovanič pa je postala bratska animatorka. Z blagajno smo tokrat obremenili s. Tončko Narobe. S. Tončka je to službo sprejela ob obljubi, da ji bomo ostali člani nudili vsestransko pomoč pri nošnji denarnega bremena.

Sestri Citi, ki je lani slovesno praznovala 50-letnico večnih zaobljub, je

bratstvo namenilo sobotno triletje z željo, da si nekoliko opomore in dočaka še vsaj biserno obletnico. Vendar pa s. Cita ne more pričakovati, da bi se lahko sobotno brezdelje podaljševalo v neskončnost.

Kapitelj se je zaključil z molitvijo, ki ji je sledil agape. Fotografija sveta KB je spričo njihove široko znane skromnosti, na katero so, mimogrede, strašno ponosni, izostala. K temu je pripomoglo tudi odlično vzdušje, načrti za prihodnost in trkanje na vrata novih kandidatov za tretjerednike.

br. Janez OFS

Slovesne zaobljube v OFS pri Mariji Pomagaj na Brezjah

Na tretjo velikonočno nedeljo, 5. maja 2019, je bilo v Frančiškov svetni red (OFS) med sveto mašo ob 16. uri v baziliki Marije Pomagaj na Brezjah v veselju in hvaležnosti sprejetih pet novih članov. Jožica Krošelj (s. Marija devica), David Ravnik (br. Joahim) in Emina Mulalić (s. Marija Brezmadežna) so bili sprejeti v KB Brezje, Irena Stevanović (s. Frančiška) in Berta Bučić (s. Klara) pa v KB Jesenice. Na praznični dan smo se zbrali v skupni molitvi pri Mariji Pomagaj, sledila je sveta maša. Sveto mašo je daroval g. Srečko Fras, župnik župnije Mala Nedelja, ob somaševanju p. Marjana Čudna, provincialnega ministra frančiškanov, ki se je vrnil iz Assisija, p. dr. Leopolda Grčarja,

predanost Materi Mariji in sv. Frančišku. Izročil mu je tudi poseben dokument, ki mu ga je ob priliki 80. rojstnega dneva poslal vrhovni predstojnik frančiškanov, p. Michael A. Perry, z blagoslovom, ki ga je sv. Frančišek podelil bratu Leonu.

Po sveti maši smo se bratje in sestre zbrali v dvorani nad zakristijo, kjer je p. Leopold Grčar nagovoril nove sestre in

duhovnega asistenta KB Brezje in KB Jesenice, in Borisa Rozmana, župnijskega upravitelja župnije Jesenice. Med sveto mašo so kandidati pred darovanjem izrekli zaobljube tako, da so obnovili krstne obljube in javno potrdili svojo odločitev za življenje po evangeliju v svetu po zgledu sv. Frančiška in v skladu z Vodilom OFS.

Provincial p. Marjan Čuden je ob zaključku svete maše čestital novim sestram in bratu v OFS. Posebej se je lepo zahvalil p. Leopoldu Grčarju ob njegovem življenjskem jubileju (13. maja bo pater obhajal 80. rojstni dan) za njegov zgled, ki ga s svojim delovanjem in življenjem daje vsem bratom, ter za

brata in vse navzoče s spodbudnimi in ganljivimi besedami. V imenu bratstva OFS Brezje in Jesenice so se predstavniki zahvalili in čestitali p. Leopoldu Grčarju ob častljivem jubileju. Srečanje je bilo polno lepih misli, dobrih želja, zahval in obujanja spominov. Na koncu nam je p. Leopold Grčar vsem skupaj kot pečat na vse prejete milosti v tem lepem prazničnem dnevu podelil sveti blagoslov z relikvijami svetega Antona Padovanskega. Sledilo je prisrčno druženje v bratskem in veselem vzdušju.

Slava in iz srca hvala Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem! Marija Pomagaj, prosi za nas! Sv. Frančišek, prosi za nas!

Frančiškov prijatelj

Počitnice so tu in tema druge številke Frančiškovega prijatelja, (revije, ki jo izdajajo bratje kapucini) je temu ustrezna – ŠPORT.

Lansko leto (2018) junija je namreč Dikasterij za laike, družino in življenje pri svetem sedežu izdal dokument »Dati najboljše od sebe«, ki predstavlja krščanski pogled na šport in človeško osebo. Slednji je tudi v ozadju teme tokratne številke Frančiškovega prijatelja. Hkrati pa bo na šport pogledano tudi skozi oči svete Klare in svetega Frančiška.

Nova svetnica, katere življenje je tokrat pod drobnogledom, je sveta Marija Katarina Kasper, ki je ustanoviteljica Inštituta ubogih dekel Jezusa Kristusa, in jo je za sveto razglasil papež Frančišek 14. oktobra 2018.

Med knjigami bo tokrat predstavljeno novo delo Gregorja Čušina Zgodbe iz velike knjige in majhnega predala, ki ga je likovno oblikoval br. Luka Modic. Ob vsem pa nas čaka tudi kar nekaj dogodkov, ki so se v zadnjih mesecih zgodili pri nas. Veliko prijetnega počitniškega branja torej.

**Med
nami**

Ker bo nova številka revije Med nami izšla šele v jeseni, si lahko med poletjem privoščite pregled v kakšno od lanskoletnih števil. Recimo številka 3 je v obdelavo vzela temo odpustčanja. Tako so zapisali že ob naslovnici številke: »Ob trku z bodico se refleksno sproži obrambni mehanizem in odmaknemo prizadeto mesto. Tako se lahko ob prizadetosti tudi človek zavije v jezo, zamero, sovraštvo ... Odpustčanje pa je preseganje lastnih obrambnih refleksov, ko lahko svobodno – brez občutka večvrednosti in z zavestjo svetopisemskih besed »Saj ne vedo, kaj delajo« odpustimo in presežemo samega sebe. To ni zmagovalni občutek, a pogostokrat ne izniči samo nekega konflikta, temveč je nagrajen z največjim darom notranjega miru. Tega pa je človek zmožen le z Božjo milostjo – kakor cvet, ki se ob svetlobi in toploti sonca navkljub mnogim bodicam razpre v čudovitost ...« Številka tudi prinaša intervju s sestro iz OFS Rozino Nussdorfer, novičke iz Assisija, molitve in pesmi Zdenke Serajnik, opis dogajanja ob obisku naših škofov pri papežu Frančišku in še in še ... Lepo branje!

<http://minoriti.rkc.si/ponudba/revija-med-nami>

Carlo Acutis

Carlo Acutis je mlad italijanski fant, ki je pri samo 15 letih, leta 2006, dozorel za nebesa. Julija 2018 ga je papež Frančišek razglasil za častitljivega Božjega služabnika in verjetno bo kmalu prištet k blaženim.

Le kaj je na tem fantu tako izjemnega, da še danes, skoraj 13 let po smrti, tako privlači množice mladih in odraslih?

Na prvi pogled bi morda rekli, da je bil izjemno bister: s šolo ni imel težav, brez velikega truda je dobival dobre ocene, sam se je naučil igrati saksofon, predvsem pa je bil zelo nadarjen za računalništvo in informatiko: seveda je znal uporabljati računalniške programe, delati filmčke, kar je bil eden izmed njegovih priljubljenih konjičkov, izdelovati spletne strani ipd., bil je tudi dober programer.

Pravi razlog ni niti to, da je vedno rad priskočil na pomoč sošolcem, brezdomcem ... in je bil zelo priljubljen ter prijatelj z mnogimi.

Pravi razlog za njegovo izjemnost je globlji: vsakdanja udeležba pri sveti maši in molitev rožnega venca. Prav ste

prebrali: fant, ki ne izhaja ravno iz verne družine, pa od svojega prvega obhajila pri sedmih letih dalje želi biti vsak dan pri sveti maši in nekako od dvanajstega leta dalje vsak dan moli rožni venec. In ta fant ni neki dolgočasnež ali mladostniški zanesenjaki, ki bi posedal v cerkvi, se izogibal učenju in delu ter se zanašal na to, da mu bo že Bog pomagal. Ne, ne. Ta fant je živahen deček, prekipevajoč od življenja in energije, vesten v šoli, ustrežljiv med prijatelji. Brezdomce in tujce, ki jih srečuje na poti v šolo, ne le pozdravi, ampak jim tudi prinese hrano, stisne kakšen evro v dlan, pa celó kupi spalno vrečo ali vozovnico za pot domov v Romunijo ... Rad hodi v naravo, se podi s svojimi štirimi psi, v počitniških mesecih uživa na morju, ker ima srečo, da njegovi stari starši živijo v obmorskem mestecu na jugu Italije, udeležuje se duhovnih vaj v Assisiju, kjer imajo počitniško hišico, in tam pobliže »srečuje«
svojega priljubljenega sve-tnika sv. Frančiška Asiškega ... Ta deček snema filmčke, za katere sam pripravi scenarij, dela internetne strani in v dveh letih in pol izdela celo razstavo evharističnih čudežev, ki kasneje prepotuje svet.

Ko mladim v našem domu duhovnih vaj v pripravi na birmo spregovorimo o njem in slišijo ta njegov stavek, debelo pogledajo in tuhtajo, kaj naj bi njihov vrstnik mislil s tem. Avtocesta jim je znana, evharistija pa – žal – mnogo manj. Ko malo bolj spoznajo njegovo življenje, zaslutijo, kaj je Carlo mislil s tem. Vsak dan je prinašal

Ta mladi fant rad ponavlja: »Evharistija je moja avtocesta v nebesa.« Pa zanj to ni zgolj fraza.

k maši in polagal na oltar svoj trud v šoli, pogovore s sošolci, njihove uspehe in neuspehe, njihove bolečine ob loče-

vanju staršev, situacije brezdomcev, s katerimi se je srečeval, pa tudi ideje, ki jih je razvijal ob izdelavi filmčkov, veselje, da je lahko z očetom igral nogomet, se pogovarjal z mami, in drugič spet bolečino, da že nekaj dni ni videl očeta, ker je bil na službenem potovanju ... Vse, kar je Carlo živel, je pri maši položil na oltar in daroval Bogu. Doumel je, da Sveti Duh to spremeni v Jezusovo telo. In to je bila njegova avtocesta, po kateri se je dnevno »vozil« v nebesa in nazaj. S poti iz nebeškega Jeruzalema se je vračal okrepljen, pomirjen, poln veselja, ki je žarel na njegovem obrazu. Prav to je skrivnost njegovega žarečega obraza, prekipevajočega življenja, notranje svobode, lepih odnosov z vsemi. Doumel je, da je vse, kar je izročil v evharistiji, je že shranjeno v nebesih. Na svoji zadnji,

dokončni poti v nebesa se bo zelo hitro znašel tam, še hitreje kot po avtocesti. In dejansko je bilo tako: le nekaj dni traja-jočo, a zelo hudo bolezen je živel tesno povezan z Bogom.

»Najdi Boga in našel boš smisel svojega življenja,« je dejal. Carlo je našel Boga in našel smisel svojega življenja. Globoko v svojem srcu je iz dneva v dan vedno bolj oblikoval podobo, katere zametke je Bog položil vanj, ko ga je ustvaril in v krstu prerodil ter jo pri komaj 15 letih dopolnil.

»Vsi se rodimo kot originali, ampak mnogi umrejo kot kopije.« Carlo je ostal – ali bolje rečeno – zares postal original, Božji original, ker je uresničil, kar si je zanj zamislil Bog.

s. Marija Imperl HMP

Carlo Acutis
SERVANT OF GOD

All people are born as originals but many die as photocopies

Carlo Acutis

www.carloacutis.com

Carlo Acutis died of fulminant leukaemia when he was only fifteen years old, leaving a great void and deep admiration in the memory of all those who knew him for what had been his short, but intense testimony of an authentically Christian life. He had not missed attending daily mass since receiving his first communion at the age of seven. Either before or after the celebration of the Eucharist, he always tried to stand in front of the tabernacle to worship the Lord, who was truly present in the Blessed Sacrament. Our Lady was his great confidante and he never missed an opportunity to honour her by reciting the rosary every day. Carlo's modernity and relevance combined perfectly with his profoundly Eucharistic life and devotion to the Virgin Mary, which contributed to making this very special boy admired and loved by everyone.

Carlo was extremely gifted when it came to anything to do with computing, so much so that his friends and adults with degrees in computer engineering considered him a genius. Everyone was astonished by his ability to understand the hidden secrets of computing, which are normally only accessible to those who have studied at university level. Carlo's interests ranged from computer programming to film editing, to website creation and the newspapers he wrote and laid out, as well as to his volunteer work with the most needy, with children and the elderly. This devoted young man from the diocese of Milan, who was able to offer his suffering up to the Pope and the Church before he died was, in short, a mystery.

Find God and you're life will make sense

Discover the International Exhibition on the Miracles of the Eucharist devised and planned by Carlo
www.miracollecuaristid.org

30-letnica Franciscans International

Drage sestre in bratje, prejmite topel frančiškovski pozdrav! V veselje nam je, da vam lahko pišemo med praznovanjem 30-letnice Franciscans International (FI).

Kot gotovo veste, je FI edini skupni projekt Frančiškovske družine. Osnovan je bil pred tridesetimi leti iz nič, temeljil pa je na viziji mnogih sester in bratov, ki so jih navdihnile sanje, da bi Frančiškovo sporočilo in vrednote bile prisotne tudi na globalni ravni preko strukture Organizacije Združenih Narodov (OZN). V zadnjih treh desetletjih je FI šla skozi mnoge spremembe, vseskozi pa je ohranjala svojo predanost delu za mir, za uboge, in za planet.

Še ne tako daleč nazaj je FI doživljala težavno obdobje, ki jo je primoralo, da naredi poglobljeno refleksijo in začne s prenovno. Veseli smo, da lahko objavimo, da se je ta proces zaključil. Finančno to pomeni, da smo zmanjšali izdatke, prihodke pa smo reorganizirali

na tak način, da sta dve tretjini le-teh namenjeni za zagovorniške programe. Naše predano in kompetentno osebje dela po štiriletnem strateškem načrtu, ki smo ga sprejeli dve leti nazaj in je bil pred kratkim preverjen in posodobljen še za naslednji dve leti.

Mednarodni odbor direktorjev (IBD) je bil poenostavljen; zdaj ga sestavlja osem članov (posamezni iz OFS, IFC-TOR, TOR, anglikanski frančiškovec, OFM Cap, OFM Conv., OFM in izvršni direktor FI). IBD s svojim osebje deluje dobro in ima dobre odnose s Konferenco Frančiškovske družine (CFF). Lahko vam povemo, da je FI nedavno prejela nagrado UNICEF-a, s katero so ji priznali sposobnost za najboljšo uporabo struktur / procesov OZN pri delu z »otroki-čarovniki« (otroci, obtoženi čarovništva) v Beninu.

Ko praznujemo 30 letnico, smo hvaležni za trud, ki so ga vložili mnogi v FI, organizacijo, ki je visoko spoštovana v OZN; pri osebju OZN, delegacijah držav, drugih verskih skupinah in kolegi drugih nevladnih organizacij ter organizacijah civilne družbe, ki sodelujejo z nami. Hkrati pa se moramo zazreti

Franciscans International
A voice at the United Nations

v prihodnost. Medtem ko je trenutni položaj FI „uravnotežen“, so finance še vedno težke in zahtevne.

Ne želimo postati velika organizacija, vendar bi lahko učinkoviteje opravljali svoje delo v OZN, če na osebje ne bi toliko pritiskalo dejstvo, da potrebujejo več časa, da bi zagotovili sredstva, ki so potrebna za izvajanje našega delovanja.

V tem duhu prosimo najprej za vaše neprestane molitve za uspeh FI tudi v prihodnje. Duh FI je tisto, kar ohranja naše delo živahno in učinkovito. Hkrati pa vas prosimo za finančno podporo. Morda lahko ob praznovanju 30. obletnice prispevate enkratni prispevek, poleg običajnega letnega. Morda poznate še koga, ki bi bil zainteresiran za podporo delu, ki ga FI opravlja v OZN; prosimo, da jim predstavite našo vizijo v borbi za človekove pravice naših se-

ster in bratov po vsem svetu na temelju naših frančiškovskih vrednot. Osebe FI in člani IBD so vam pripravljeni posredovati vse informacije, ki jih boste morda potrebovali v zvezi s tem.

Zahvaljujemo se vsem, ki ste veliko dušno podpirali FI v teh tridesetih letih. In hkrati pozivamo vse člane frančiškove družine, da se združimo in podpremo delo FI, pri čemer mislimo tako na duhovno kot tudi finančno podporo, s čimer želimo promovirati Božje kraljestvo v med nami danes!

*Tibor Kauser, OFS, generalni minister,
predsednik CFF*

*s. Deborah Lockwood, OSF, generalni minister
br. Nicholas Polichnowski, TOR, generalni minister
br. Roberto Genuin, OFMCap, generalni minister
br. Marco Tasca, OFMConv, generalni minister
br. Michael Anthony Perry, OFM,
generalni minister*

Prvi dan Šmarnic v kapeli psihiatrične bolnice

Vsredo, 1. maja 2019, sem se sredi popoldneva s pokopališča v Polju vračala domov po bližnjici mimo Psihiatrične klinike Polje. Spomnila sem se, da je v njihovi kapeli v kleti sv. maša vsako sredo ob 16h, in bil je pravi čas, da tudi jaz začnem prvi dan šmarnic s sv. mašo.

V kapeli se nas je zbralo štirinajst: Mislim, da je bilo največ pacientov iz bolnice, saj so prišli v kapelo v copatih. To me je zelo ganilo, saj je človek v copatih ponavadi doma in tam, kjer se dobro počuti.

Sv. mašo je daroval g. Janez Bernot, župnik iz poljske fare, in gospod iz prve klopi je začel s pesmijo SPET KLIČE NAS VENCANI MAJ, kot se za šmarnice spodobi. Vsi smo mu pomagali peti.

V pridigi nas je g. župnik spomnil, da je ta dan tudi mednarodni praznik dela in praznik sv. Jožefa delavca. Prav sv. Jožef nam je lahko vzor pridnega in poštenega delavca, pa tudi pokončnega in načelnega moža, ki ni obsodil in na skrivaj odslovil noseče Marije, ampak verjel sporočilu od zgoraj. Gospod mu je poslal angela, ki se mu je prikazal v sanjah in mu razložil, da v njej spočet otrok prihaja od Svetega Duha. In on je veroval ter bil poslušen.

Nase je namreč sprejel očetovstvo, ki ni bilo njegovo. Ni samo vzdrževal Marije in otroka, ampak ga je spremljal pri odraščanju, ga naučil obrti in ga pripeljal do zrelega človeka. Jezusu ni bil oče po telesu, ampak po srcu in ljubezni. To je storil brez besede. Bil je mož molka, tihe pokorščine in zaupanja v Božji načrt.

G. župnik se je dotaknil tudi znanih besed sv. Benedikta ORA ET LABORA, ki jih je sv. Jožef pričeval z vsem svojim življenjem. Tudi mi se lahko potrudimo, da bi mu bili vsaj malo podobni.

Skupaj smo zmolili očenaš, odgovarjali na prošnje za vse potrebe, prejeli sv. obhajilo in se zahvalili za veliki dar, da smo lahko bili pri sv. maši zbrani kot družina.

Zaključili smo s pesmijo Mariji O, MARIJA BODI ZDRAVA, ALELUJA, VEČNA TE OPEVA SLAVA, ALELUJA in se razšli. Ta sv. maša se me je zelo dotaknila, prav tako kapela in ljudje v njej. Vse je bilo tako preprosto, tako iskreno, tako prijazno ...

Zunaj je sijalo sonce in maj se je bohotil v zelenilu dreves in razkošno razcvetelih travnikih.

Ester

ŠMARNICE MOJEGA OTROŠTVA

V mrzlem aprilskem jutru
sem na blatni poti,
posuti z novim kamenjem,
pod cvetočim drevesom
začutila vonj pomladi
in drobni cvetovi
so me spomnili,
da prihaja maj.
Spomnila sem se
na davne dni,
na zelene travnike,
ko smo nabrali šopke,
naredili venčke
in okrasili Marijino podobo
na oltarčku
v kotu kuhinje.
Vsak večer
smo se zbrali v cerkvi,
da bi slišali novo zgodbo
o Mariji in pastirčkah,
in v cerkvi je dišalo
po maju, šmarnicah
in novi pomladi.
Šmarnice.
Šmarnice mojega otroštva.

Ester

Javier Garrido

Rožice sv. Frančiška

na novo prebrane in premišljene (46-47)

XLVI.

Kako je brat Pacifik v molitvi videl, da je duša brata Humila, njegovega rodnega brata, šla v nebesa.

V že omenjeni deželi Marke sta po smrti svetega Frančiška živela v redu dva rodna brata: enemu je bilo ime brat Humil, drugemu brat Pacifik; oba sta bila moža velike svetosti in popolnosti. Prvi, namreč brat Humil, je živel v sofianskem samostanu in je tam tudi umrl; drugi pa je bival daleč proč od njega v družini nekega drugega samostana.

Ko je brat Pacifik nekega dne molil v samotni celici, je bilo Bogu všeč, da se je zamaknil; in videl je dušo svojega brata Humila, ki je tisti čas zapustila njegovo telo, kako je šla naravnost v nebesa, brez vsakega postanka ali zadržka.

Mnogo let kasneje se je namerilo, da

je bil brat Pacifik premeščen k družini samostana v Sofianu, kjer je bil njegov brat umrl. Ta čas so bratje na prošnjo gospodov iz Bruforta zamenjali ta samostan z drugim, zato so med drugim prenesli tudi ostanke svetih bratov, ki so bili umrli v tem samostanu. Ko so prišli do groba brata Humila, je njegov brat, brat Pacifik, vzel kosti v svoje roke,

jih opral z dobrim vinom, zavil nato v bel prt in jih z velikim spoštovanjem ter pobožnostjo poljubljal in jokal. Temu so se bratje čudili in se spogledovali, zakaj četudi je bil mož velike svetosti, se je vendarle zdelo, da objokuje svojega brata iz čutne in posvetne ljubezni in kaže do njegovih kosti več spoštovanja kot do ostankov drugih bratov, ki niso bili manj sveti od brata Humila in katerih časti niso bile nič manj vredne kot njegove.

Ko je brat Pacifik zaznal čudne domneve bratov, jih je ponižno pomiril in rekel: "Predragi moji bratje, ne čudite se, če sem kostem svojega brata storil, česar nisem drugim; zakaj Bog mi je priča, da me k temu ni gnala čutna ljubezen, kot vi menite. Storil sem tako, ker sem ob času, ko je moj brat šel iz tega življenja, videl njegovo dušo, kako je šla naravnost v nebesa. Zaradi tega sem prepričan, da so njegove kosti svete in jih moramo častiti. Če bi mi bil Bog glede ostankov ostalih bratov dal enako zagotovilo, bi bil njihove kosti enako počastil."

Bratje so tedaj spoznali njegov sveti in pobožni nagib in so po njem spodbujeni hvalili Boga, ki svojim svetim bratom naklanja tako čudovite reči.

V hvalo Jezusa Kristusa in ubožca Frančiška. Amen.

XLVII.

O svetem bratu, ki se mu je v bolezni prikazala Kristusova Mati in mu prinesla tri tulce sladkih zdravil.

V sofianskem samostanu, ki smo ga že zgoraj omenili, je živel v starih časih neki manjši brat v tako veliki svetosti in milosti, ko da bi ne bil od tega sveta; in pogostokrat je bil zamaknjen v Boga.

Ko se je takole zamaknili in dvignil k Bogu – zakaj imel je izredno milost premišljevanja –, so prileteli k njemu ptički vseh vrst in se vsi domači posedli po njegovih ramenih, na glavo, na roke in so čudovito lepo prepevali.

Živel je sam zase in redkokdaj je govoril; če pa ga je kdo kaj vprašal, je odgovoril tako prisrčno in modro, da se je zdel bolj angel kot človek. Bil je mož molitve in premišljevanja in bratje so ga močno spoštovali.

Ko se je po božjem sklepu tek njegovega življenja bližal koncu, je smrtno obolel, da ni mogel ničesar več zaužiti.

Pri vsem tem ni hotel jemati nikakršnih zdravil, temveč se je vsega zaupal nebeškemu zdravniku, ljubemu Jezusu Kristusu in njegovi blagoslovljeni Materi in pri božjem usmiljenju je našel zasluženje, da ga je Marija obiskovala in zdravila.

Tako je ležal na postelji in se z vsem srcem in z vso pobožnostjo pripravljaj na smrt, ko se mu nekega dne v čudovitem žarenju prikaže z veliko množico angelov in svetih devic slave polna Devica Marija, Kristusova Mati, in se približa njegovi postelji. Pri pogledu nanjo obideta njegovo dušo in telo neizmerna tolažba in veselje; in prične jo ponižno prositi, naj izprosi od svojega ljubljenega Sina, da ga po svojem zasluženju reši iz ječe bednega mesa. In roti jo z vztrajnostjo in s solzami, dokler ga Devica Marija ne pokliče po imenu in mu reče: "Ne obupaj, sin moj, zakaj tvoja prošnja je uslišana. Prišla sem, da te malo pokrepčam, preden se ločiš od tega življenja."

Ob strani Device Marije so stale tri svete device, ki so nosile v svojih rokah tri tulce prelepo dišeče in presladke mešanice. Tedaj vzame in odpre veličastna Devica en tulec in vsa hiša se je napolnila z vonjem. In zajame žlico mešanice in jo da bolniku. Kakor hitro jo ta poskusi, začuti tako moč in tolikšno sladkost, da se je zdelo, da njegova duša ne bo več mogla obstati v telesu, in je zaklical: "Ne več, presveta Mati, preljuba Devica, blagoslovljena Zdravnica in Rešiteljica človeškega rodu: ne več! Ne morem več prenesti tolikšne sladkosti!" Toda usmiljena in dobrotljiva Mati je tolikokrat ponudila in dala bolniku zaužiti sladki sok, dokler ni bil tulec prazen. Ko je bil izprazenjen prvi tulec, je blažena Devica vzela drugega in zajela

z žlico, da bi mu dala; on pa je tožil in rekel: "O preblazena Mati Božja, mar ne vidiš, da je moja duša od sladkosti in ognja prve mešanice vsa skoprnela? Kako naj vzdržim drugo? Prosim te, ki si blagoslovljena nad vsemi svetniki in nad vsemi angeli, nikar mi je več ne daj!" Častitljiva Devica Marija pa odgovori: "Poskusi malo, sin moj, tudi iz tega drugega tulca." In da mu malo in reče: "Zdaj imaš, sin, dovolj. Poto-laži se, dragi, kmalu pridem pote in te popeljem v kraljestvo svojega Sina, ki si ga vedno iskal in želel."

Po teh besedah se je Marija poslovila in izginila, on pa je bil od sladkosti zdravila tako potolažen in pokrepčan, da je preživel še več dni nasičen in močan brez vsake jedi. Po nekoliko dneh je med veselim pogovorom z brati radostno vzdikajoč odšel iz tega bednega življenja v večno blaženost.

V hvalo Jezusu Kristusu in ubožcu Frančišku. Amen.

Se nadaljuje.

*Posodobljeni prevod Alojzija Resa
pregledal in odmeve napisal br. Miran Špelič.*

46. - 47. premišljevanje

Soffiano je danes del Firenc, nekoč pa je bil to zaselek, uro hoda od središča mesta, na obronkih okoliških gričev. Samostan, ki so ga naseljevali in zapustili manjši bratje iz pričujočih dveh rožic, ni pustil drugih sledov za seboj kot v teh zapisih. Kje in kakšno sled pa mi zapuščamo v zgodovini?

Prva zgodba govori o svetosti, ki jo izpričuje spoštovanje do posmrtnih ostankov, relikvij pokojnega rodnega brata. Spodbuja nas, da bi tudi mi znali ceniti materialno in nematerialno dediščino svojega in prejšnjih rodov.

Pomenljivi sta tudi imeni obeh bratov, Humil pomeni Ponižni, Pacifik pa Miroljubni. Ti kreposti se ne izključujeta in se ne ogrožata. Ni pa tako z njunim nasprotjem, z napuhom in bojevitostjo, ki onemogočata zdrave bratske odnose.

Brat iz druge zgodbe pa nima imena, čeprav ga je Marija v videnju poklicala po imenu. Ali so bratje namenoma zamolčali njegovo ime in tako sledili njegovi skromnosti, odmaknjenosti in molku? Niso pa mogli zamolčati milosti, ki je je bil deležen. Nič ni hudega, če se pozabi naše ime, da le ostane spomin na velika božja dela.

Bolnemu bratu so prinesli tri tulce nebeške hrane, pa je zmozel pospraviti samo prvega in eno žlico iz drugega, a še to ob vztrajnem Marijinem prigovarjanju. Nebeška tolažba je tako močna in obilna, da nas okreпча že z drobtinico.

PRVI FRANČIŠKANI V SVETI DEŽELI – br. Egidij iz Assisija (2. del)

Akko (Aka, Akon) je pristaniško mesto na sredozemski obali. Križarji so potrebovali dvajset dni, da so ga osvojili leta 1104, in so ga poimenovali po sv. Janezu (Saint Jean d'Acre). Zgradili so mogočne obrambne zidove, palače in cerkve v novem, zgodnjem gotskem slogu. Ena izmed teh mogočnih zgradb je refektorij (obednica) Ivanovcev – križarjev. Še danes je mogoče vstopiti vanj in ga občudovati. Tudi cerkve so gradili v tem novem slogu. Ko je leta 1291 Akko propadel, so bile porušene tudi cerkve in samostani.

Po bitki pri rogovih Hattina (Galileja) 4. julija 1187 je bila križarska doba praktično zaključena. Toda Richard Levjesrčni je v 3. križarski vojni Akko znova osvojil. Tako je bilo mesto 100 let glavno mesto križarskega kraljestva in sedež jeruzalemskega patriarha, medtem ko je bil v tem času Jeruzalem v rokah Saracenov.

Ko je asiški ubožec leta 1217 razposlal svoje brate na vse konce sveta, so prišli v Sveto deželo prvi ubožci – br. Egidij iz Assisija. Ta je bil po br. Bernardu Kvintavalskem in Petru Cataniju tretji Frančiškov tovariš.

Br. Edidij je bil kmet in nepismen. O njem se pripoveduje, da je imel tri kreposti: romati, pridigati in delati. Prvi dve kreposti sta se še prav posebej izoblikovali v njegovem apostolatu. Od mesta do mesta, od vasi do vasi je goreče oznanjal veselo vest evangelija. Neizobraženi kmet je z najbolj preprostimi besedami prinašal evangelij, ki ga je sprejel s poslušanjem, in velja za utelešenega oznanjevalca v duhu sv. Frančiška. Br. Edigij je spremljal sv. Frančiška in prve tovariše leta 1209 v Rim, ko so se srečali s papežem Inocencem III. V letih 1212–13 se je s sv. Frančiškom, br. Bernardom in tovariši podal na Camino – na pot sv. Jakoba v Kompostelo. Sledila je še romarska pot na Monte s. Angelo – Gargano v Apuliji, kjer je molil k nadangelu Mihaelu v svetišču, ki ga je sv. Frančišek zelo cenil. V Bariju je obiskal grob sv. Nikolaja iz

Mire v Mali Aziji in od tam je nadaljeval morsko pot v Sveto deželo. To naj bi bilo v letih 1215/16. O tej poti nimamo veliko zapisov. Imamo pa poročilo br. Leona, ki je v skromnih vrsticah opisal Frančiškovo pot na Vzhod: »Leto kasneje se je odpravil (Frančišek) na romarsko pot v Palestino. Ker je

moral v Brindisiju nekaj časa čakati na ladjo, je vzel vrč in nosil vodo v mesto ter klical: „Kdo kupi vodo?“ In za te darove je kupil, kar so potrebovali za preskrbo. Tudi onkraj morja v Sveti deželi je našel delo, da so se lahko preživljali. V Akonu je pletel košare iz šibja, pokopaval mrtve in nosil vodo v mesto. Če pa ni našel dela, je prosil vbogajme,« (Iz življenja br. Egidija, Anal. Franc. III, 83).

Iz tega pisanja ne zvemo nič o obisku svetih krajev, razen o bivanju v Akku. A to poročilo je pomembno. Tu je bilo središče Svete dežele, latinski patriarhat, križarsko središče. Le mislimo si lahko, da je br. Egidij obiskal tudi Nazaret, morda celo Galilejsko jezero, Jeruzalema in Betlehema pa gotovo ne, ker sta bili mesti v rokah Saracenov. Povrh vsega pa je za svete kraje veljala cerkvena prepoved obiskovanja, celo izobčenja, ker bi romarji morali plačevati velike denarje Saracenom za obisk. To je bil gotovo dovolj velik razlog za asiške ubožce, da se v te kraje niso podali. Leta 1220 je br. Egidij potoval v Tunizijo in tam misijonaril. Zadnja leta svojega življenja je preživel v samotišču Monteripido na obrobju Perugie.

Se nadaljuje

p. Peter Lavrih OFM, komisar za Sveto deželo

Občni zbor v Kozani 1. junija 2019

Predsednikovo poročilo

Cenjene članice in dragi člani Društva prijateljev Svete dežele, vsi častni člani in članice!

Stanje v društvu

Mineva 23 let od leta 1996, ko je bilo ustanovljeno Društvo prijateljev Svete dežele. Kaj vse se je peljalo skozi društvo in kam vse smo člani društva tudi dospeli, smo se redno seznanjali ob letnih občnih zborih. Cilji so bili izbrani kot enkratni in vendar so se nekateri znova ponavljali.

Letošnji občni zbor je v skladu s praznovanjem 1600-letnice smrti velikega zahodnega cerkvenega očeta in prevajalca Sv. pisma, sv. Hieronima. Koprška škofija že slavi jubilej na škofijski ravni, verjetno bo pa prihodnje leto slavila jubilej tudi cela Slovenija. Ljubezen in pripadnost Sveti deželi gotovo obsega tudi sv. Hieronima, ki je zahodnemu svetu prinesel edinstveni prevod Sv. pisma, imenovan vulgata. In tu je odgovor, zakaj je naš letošnji občni zbor v Goriških Brdih: tu je božja hiša, njemu posvečena. Je še mnogo manjših svetišč na področju škofije, med drugim tudi na Nanosu, vendar bi bila za nas višinska razlika malo prehuda.

Letno poročilo predsednika društva najprej ne sme biti zgolj hvala in šopirjenje nad dobrim stanjem v društvu, ampak prikaz realne slike. In ta je sledeča:

- V letu 2018 je v društvo vstopilo 32 novih članov in članic; istega leta pa so iz društva izstopili, umrli ali bili zaradi neplačevanja članarine

izbrisani: 49 članov in članic.

- Tako je sedaj članstva 870 oseb, od tega 684 članarinsko aktivnih in 186 članarinsko neobveznih.

Stanje v Sveti deželi

Romanja v Sveto deželo se intenzivno povečujejo. Za to je pristojen Komisariat za Sveto deželo. V letošnjem polletju je bilo že preseženo lansko celoletno število. Da pa ne govorimo o romarjih v Jeruzalem z ostalih delov sveta. Številke se vrtijo v milijonih. Tako je potrebno, da delamo rezervacije tako na avionskih letih in v hotelih za eno leto vnaprej, sicer mest zmanjka. Hvala Bogu, da je situacija v Izraelu in v Palestini ugodna in varna.

Novica iz Betlehema je dobrodošla, namreč dokončevanje obnove bazilike Jezusovega rojstva, ki bo letos po šestih letih pokazala ves sijaj in blišč edinega svetišča v Sveti deželi, ki ga niso nikdar porušili, vedno pa vzdrževali in lepševali. Za letošnji božič naj bi bila vsa dela dokončana. Seveda je ta obnova

mogoča zaradi dobrotnikov z vsega sveta, tudi iz Slovenije, in tu so tudi vaši darovi. Bog povrni za vse, kar storite za Sveto deželo. Sicer nas k temu zavezuje tudi ustanovna listina našega Društva, da namreč po svojih močeh darujemo za svete kraje.

Še statistika romanj za leto 2018

Imeli smo 14 različnih terminov in destinacij za romanja in udeležba na vseh je bil 538 udeležencev in udeleženk. Dva programa sta odpadla zaradi premajhnega vpisa. Iz te statistike se tudi učimo: najrajši imate enodnevna romanja, nekaj pa vas je tudi takih, ki greste radi tudi za več dni. Na tej osnovi bo potekalo tudi načrtovanje za naprej. Pri večjih in daljših romanjih sodelujemo s TRUDOM in obenem pričakujemo, da bo tudi TRUD sodeloval z nami, kar zadeva romanja v Sveto deželo.

Pogledi in načrti za naprej

Vsako leto ste članice in člani povabljeni k sooblikovanju novih programov.

Odziv ni poseben velik, so sicer zanimive ideje, ki so pa za številčno udeležbo premalo podprte. Spodbujam vas, da se boste v naslednjem povabilu, ki bo v novem društvenem pismu, odzvali in prinesli nove želje in destinacije, ki bodo obogatile celo društvo.

Na občnem zboru je potrebno predložiti tudi načrte

za naslednje obdobje. Kot bo podrobneje obrazložila zakladničarka, g. Ivica Sussman, lahko načrtujemo obseg za prihodnje leto v podobnih številkah, kot je bil dosežen letos. Sprememba bo v pričakovanih podražitvah namestitev in transporta. Nekaj članarin, ki so še zaspale, bo potrebno urediti, povečanje, pa ni predvideno. Članarine ostajajo nespremenjene od začetka društva, zato bi bilo zelo priporočljivo, da ostanemo pri prvotni zvestobi.

Povedano bolj natančno, UO načrtuje promet okrog 230.000 EUR, od tega 13.000 EUR od članarin. Ob podražitvah za bivanje in transport na poti računamo, da bomo še vedno ostali na letošnji ravni darov, ki jih zberemo za Sveto deželo.

Zahvala vsem članicam in članom društva,

ki s svojim sodelovanjem v društvu, z rednim plačevanjem članarine in z udeležbo na romanjih na posreden način podpirate tudi delovanje Kustodije Sv. dežele pri njenih programih.

In prav na koncu zahvala še najbližjim sodelavkam in sodelavcem v Upravnem odboru, podpredsedniku g. Antonu, članici Anči, zakladničarki Ivici, tajnici Mojci in komisarki Mojci, ki ureja društvene in komisarske zadeve. Prav posebej pa zahvala današnjemu pridigarju in voditelju bogoslužja mons. Karlu Bolčini, ki ste ga že lani izbrali za častnega člana našega društva. Njegova velika zasluga je že dolgo časa v tem, ima naše društvo in s tem Sveto deželo zelo rad in nas vedno znova obogati z novim navdušenjem, posebno ko romamo na Primorsko, Goriško ali v Benečijo.

p. Peter, predsednik društva

Osemdesetletniki 2019

Marta Bregar Rižnar

Jelena Brežnik

Stanislav Bizjak

Pavla Burja

Antonija Cevc

Franca Furlanu

Marija Gantar

Janez Gabrijelčič

Filip Kavčič

Ivanka Krek

Roza Legiša

Bruno Ličen

Milan Martinčič

Antonija Mikelj

Alojzija Munda

Jožef Franc Oblak

Ivana Peterlin

Danica Potočnik

Pavel Resnik

Magdalena Seljak

Dušanka Sukič

Francka Umnik

Magdalena Urbas

Ivanka Vrčkovnik

Majda Zupančič

Terezija Zupančič

Darovi za Sveto deželo (april - maj 2019):

Angela Gelt	2,00 €	Stanislav Stanič	20,00 €
Darijo Prinčič	3,00 €	Vida Urh	20,00 €
Polonca in Marko Kenda	5,00 €	Ivana Vogrinec	20,00 €
Marija Planko	5,00 €	Alenka Lučka Črtanec	25,00 €
Marija Trlep	5,00 €	Joži Anžič	30,00 €
Marija Brecl	10,00 €	Cecilija Bernik	30,00 €
Štefanija Jerman	10,00 €	Rafaela Grm	30,00 €
Marija Justin	10,00 €	Vida Jemec	30,00 €
Jakob Klemenčič	10,00 €	Frančiška Kranjc	30,00 €
Jelka Kos	10,00 €	Metod Lukan	30,00 €
Roža Kovač	10,00 €	Alojzija Munda	30,00 €
Srečko Kramar	10,00 €	Dolores Omahen	90,00 €
Ljudmila Kreitner	10,00 €	Anton Plut	30,00 €
Marija Mohorič	10,00 €	Robert Smodiš	30,00 €
Marija Prislan	10,00 €	Stanislav Stanič	30,00 €
gospa Štemberger	10,00 €	Ivan Žitnik	30,00 €
Marta Štukl Sever	10,00 €	Milena Cerar	40,00 €
Luka Vidmar	10,00 €	Dragica Grad	40,00 €
Mara Vilar	10,00 €	Slavko Jarc	40,00 €
Marija Zalta	10,00 €	Ana Matanič	40,00 €
Stanislava Fajdiga	15,00 €	Ida Užmah	40,00 €
Leon Goričan	15,00 €	neznani darovalec	50,00 €
Metka Kavčič Obreza	15,00 €	Ana Hostnik	50,00 €
Janez Košir	15,00 €	Ljudmila Konhajzler	50,00 €
Vida Merše	15,00 €	Marija Lah	50,00 €
Dušan Stanislav Modic	15,00 €	France Rihtar	50,00 €
Helena Bešter	20,00 €	Marija Štokelj	50,00 €
Marica Boh	20,00 €	Nikolaj Štolcar	50,00 €
Jani Doblekar	20,00 €	Alojzija Vrabčič	50,00 €
Sabina Dolinar	20,00 €	Nika Beravs	60,00 €
Ana Gazvoda	20,00 €	Vlasta Globevnik	60,00 €
Terezija Hočevnar	20,00 €	Janja Škrabec	70,00 €
Marija Kenda	20,00 €	Ana Vrčon	80,00 €
Marija Kokol	20,00 €	Jožef Cunja	100,00 €
Marija Lenasi	20,00 €	Halas Marija	100,00 €
Marko Marolt	20,00 €	družina Oblak	100,00 €
Nace Modrijan	20,00 €	Andreja Plut	100,00 €
Ivan Pušnik	20,00 €	Marija Šifrer	100,00 €
Agata Smodiš	20,00 €	Tatjana Kobi	1.000,00 €
Jožefa Smolnik	20,00 €		
Jožica Sojar	20,00 €		
			3.435,00 €

Jesen v Sveti deželi 25. oktober do 2. november 2019

Program:

1. dan, 25. 10.: Odhod z letališča na Brniku, ob 9.10 let v Tel Aviv via Istanbul, avtobusni prevoz do hotela v Betlehemu, namestitev in nočitev.

2. dan, 26. 10.: BETLEHEM - praznovanje Jezusovega rojstva, obisk votline Božjega rojstva, božična sveta maša; popoldne rojstni kraj Janeza Krstnika - Ein Karem, obisk kraja Marijinega srečanja z Elizabeto (spev Magnificat).

3. dan, 27. 10.: Odhod v Galilejo: na poti (Petrova in Pavlova) Cezareja Maritima, Stella Maris, Muhraka (sv. Elija), gora Tabor, gora Gospodovega spremenjenja, nastanitev v Nazaretu za 2 nočitvi in večerja.

4. dan, 28. 10.: GALILEJA: Jezusovo javno delovanje v Galileji: izvir Jordana, Banias – Cezareja Filipova, Kana Galilejska, mesto prvega Jezusovega čudeža, Galilejsko jezero, gora Blagrov (tam sveta maša), Kafarnaum, Tabga, Primat

sv. Petra, večerja in noč v Nazaretu.

5. dan, 29. 10.: PRAZNOVANJE V NAZARETU: sveta maša v baziliki Marijinega oznanjenja, cerkev sv. Jožefa, shodnica. Skozi SAMARIJO: Jakobov studenec v Sihemu, nastanitev v Betlehemu in večerja.

6. dan, 30. 10.: GOSPODOVO TRPLJENJE: vrt Getsemani, votlina izdajstva, cerkev Marijinega groba, sveta maša, Oljska gora, dvorana zadnje večerje, Gallicantu (Petrova zatajitev), Dominus flevit, cerkev Očenaš, Betfage (cvetna nedelja), Betanija, povratek v Betlehem in večerja.

7. dan, 31. 10.: BETANIJA: cerkev sv. Lazarja, sveta maša. Proti Mrtvem morju: obisk najstarejšega poseljenega mesta na svetu – Jeriha, kraj krščevanja ob Jordanu, Qumran (najdišča svetopisemskih rokopisov), kopanje v Mrtvem morju, nazaj v Betlehem in večerja.

8. dan, 1. 11.: PRAZNOVANJE GOSPODOVEGA VSTAJENJA: Via Dolorosa in križev pot, obisk bazilike Božjega groba, zid žalovanja, stari del Jeruzalema, večerja.

9. dan, 2. 11.: SKLEPNA SLOVENOST AD COENACULUM – pri za-

dnji večerji; odhod letala z letališča Ben Gurion (12.15) proti Ljubljani, prihod 18.55 na Brnik.

Duhovno vodstvo: p. Peter Lavrih

Cena celotnega romanja je Cena 1.120 € (če bo več kot 40 oseb, sicer 60 € več). Dodatek za enoposteljno sobo – 110 €. **V ceno je vključeno:** letalski prevoz iz Ljubljane v Tel Aviv in vrnitev; vsi avtobusni prevozi v Izraelu in Palestini; vstopnine za kraje, ki so navedeni v programu; polpenzijska namestitve v 2 ali 3 posteljnih sobah, hrana zjutraj in zvečer; nezgodno zavarovanje tujina; vodstvo romanja. V ceno niso vključene napitnine za šoferje in strežno osebje v hotelih - 30 € na osebo.

Po prejemu prijavnice vam pošljemo podatke za plačilo akontacije romanja (470 €). Prijava je potrjena, ko je poravnana akontacija. V prijavi je potrebno navesti je ime in priimek točno tako, kot je v potnem listu, številko potnega lista ter datum veljavnosti (ob začetku potovanja mora biti veljaven vsaj še 6 mesecev). Navedite osebo s katero želite biti v sobi (ime in priimek), oz. da želite imeti enoposteljno sobo.

Boromejski otoki in Monte Berico

6. do 8. september 2019

Romanje k Žalostni materi Božji (Madonna della Corona) z obiskom Boromejskih otokov in bazilike sv. Marije Monte Berico (Vicenza) z avtobusom

Program:

1. dan – 6. 9.: odhod avtobusa ob 6h iz postajališča DOLGI MOST (Vič), vožnja v Italijo po Vipavski dolini (čez AC VRTOJBA), naprej s postanki do svetišča v skali – Madonna della Corona (prevod Žalostna Mati božja ali S trnjem kronana Marija). Romarski obisk, sv. maša, okrepčilo iz lastnih rezerv. Popoldne nadaljevanje v bližino Lago Maggiore, namestitvev za 2 noči in večerja.

2. dan – 7. 9.: ogled spomenika Karla Boromejskega, ki se dviga nad jezerom

Maggiore. Svetnik je bil član družine Boromejskih in ključna osebnost družbe in katoliške Cerkve 16. stoletja. Vzpon v notranjost mogočnega kipa (vstopni-na!) nam omogoči veličasten pogled na jezero Lago Maggiore. V Stresi se vkrcamo na ladjico: Santa Caterina (sv. maša v cerkvi nekdanjega eremitorija), Isola Bella, Isola Pescatori, Stresa. Povratak v hotel, večerja.

3. dan – 8. 9.: praznik Marijinega rojstva – mala maša. Romanje k Mariji – Monte Berico. V svetišču sveta maša in čas za osebno molitev; popoldne povratak domov s prihodom v Ljubljano zvečer (do 22h).

Cena romanja: za člane - 220 €.

Cena vključuje: avtobusna vožnja s cestninami in taksami na celotni poti, dvakrat polpenzion v hotelu, ladja na jezeru, namestitev v dvo/troposteljnih sobah.

V ceno ni vključeno: kar ni napisano v programu, vstop v kip Karla Boromejskega (cca. 5€), vstopnina na otoku Bella v palačo in vrtove (cca 17 €) nezgodno zavarovanje.

Prijava je sprejeta, ko je vplačan prvi del - 100€.

PRIJAVE po pošti, telefonu, na spletu ali e-pošti:
DRUŠTVO PRIJATELJEV SVETE DEŽELE V SLOVENIJI
 Tržaška 85, 1000 Ljubljana, SLOVENIJA
 Telefon: 01 24 44 250, GSM: 041 669 134
www.sveta-dezela.si
komisariat@rkcsi

Pri prijavi vedno oddajte podatke:

priimek in ime, rojstni datum, naslov,

številka osebnega dokumenta, e-naslov in telefon

Zavarovanje odpovedi romanja lahko uredite na Komisariatu.

Pozabljene spretnosti

Kako izdelati knjigo

Bratstva OFS iz Mariborske pokrajine so na letošnjih večerih svetov (pokrajinska usposabljanja za svete bratstev) dobila nalogo, da ob 40 letnici potrditve novega Vodila OFS do poletnega pokrajinskega tabora prepisejo Vodilo ... Poleg tega, da je bilo treba izbrati nekoga, ki še obvlada pisanje na roko in je njegova pisava čitljiva, se je (vsaj v našem bratstvu) pojavil tudi problem, kako narediti knjigo, kamor bomo besedilo zapisali.

Med raznimi možnostmi, kako narediti knjigo, smo našli tudi spodnji način, ki ga poznajo nekateri starejši:

1. Potrebujemo A3 velikost papirja. Tega je potrebno prepogniti po sredini, tako da staknemo skupaj daljši stranici.

Nato pa še dvakrat, da staknemo krajši stranici (glej sliko 1). Papir razpremo.

2. Papir prepognemo po sredini – krajši stranici stisnemo. In nato zarežemo do sredine po prepognjeni črti, začnemo tam, kjer se ne da razpreti (glej sliko 2).

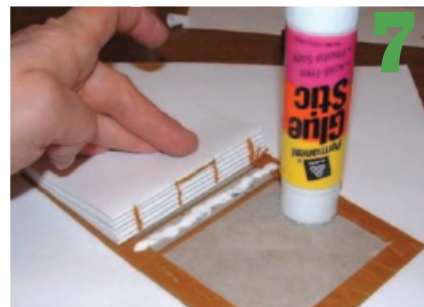
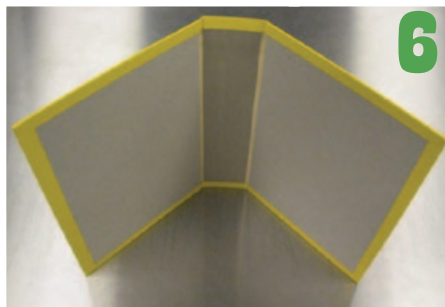
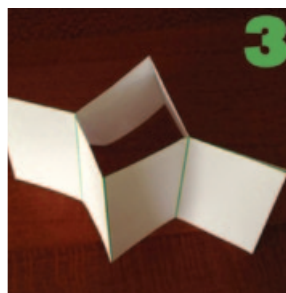
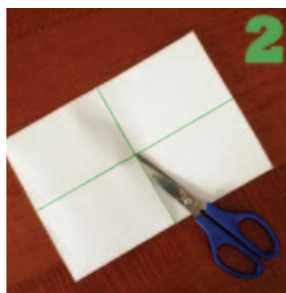
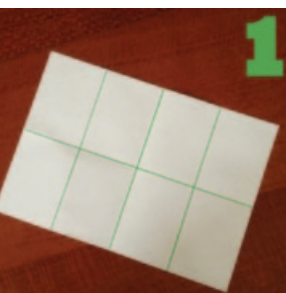
3. Papir prepognemo po sredini – staknemo daljši stranici. Nato papir primemo ob straneh in ga potisnemo proti sredini. Kjer je prerezano, se bo papir sam odprl in se oblikoval v strani (glej sliko 3).

4. Tako dobimo 4 strani, če hočemo debelejšo knjigo, postopek ponovimo, dokler ne dobimo dovolj strani.

5. Na koncu naredimo še platnice. Zanje izberemo malo debelejši papir in ga prepognemo glede na velikost in debelino listov (glej sliko 5).

6. Liste povežemo med seboj in prilepimo v platnice. (glej sliko 6)

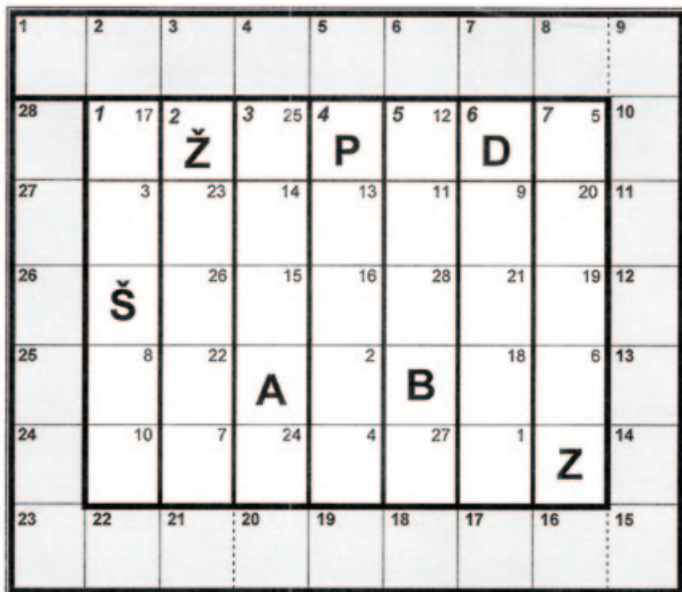
Fani Pečar OFS

Nagradni okvir

Poiščite sedem besed s petimi črkami, ki jih zahtevajo opisi, in jih navpično vpišite v debelo obrobljeni srednji del lika. Zaradi lažjega reševanja je nekaj črk že vpisanih. Če posamezne

črke nato s pomočjo številk prenesete v okvir na robu lika, boste na poljih od 1 do 28 prebrali rešitev – prevajalca celotnega Svetega pisma v latinščino. Za nas je še toliko pomembnejši, ker je bil rojen okoli leta 345 na ozemlju današnje Slovenije.

1. s 1611 m najvišji slovenski cestni prelaz, ki povezuje Gorenjsko s Trento, 2. moški ob poroki in nekaj časa pred njo, 3. kdor se poklicno ukvarja s pridobivanjem olja, 4. drobni, nesprijeti delci kamnin, zlasti kremen, 5. mesto v indijski pokrajini Gudžarat na polotoku Kathiawar, 6. bitje netvarne narave (pomanjš.), 7. srednjeveški bojevnik v oklepu;

Sestavil M. Pavlič

Pravilna rešitev iz prejšnje številke se glasi: **RIMSKI KATOLIK**.

Na uredništvo ste poslali 19 pravih odgovorov.

Hvaležni smo vam za vaše vztrajno sodelovanje.

Tokratni nagradenci so:

1. nagrada: **Marinka Kenda, Gregoričičeva ul. 13, SI-5220 Tolmin.**

2. nagrada: **Antonija Mikelj, Zoisova 5, SI-4000 Kranj.**

3. nagrada: **Andrej Anžlovar, Celovška c. 99c, SI-1000 Ljubljana.**

Čestitamo!

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Ul. škofa Maksimilijana Držičnika 7, SI-2000 Maribor) do 1. avgusta 2019. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: Kenan B. Osborne OFM: Frančiškansko intelektualno izročilo

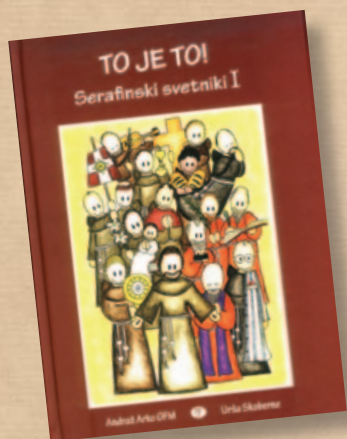
2. nagrada: Zadnja številka revije Magnificat

3. nagrada: CD Hvalnice in večernice.

Tri slikanice o sersafskih svetnikih

ZA CENO DVEH

SERAFSKI SVETNIKI I:

To je to!

(sveti bratje)

(Andraž Arko OFM & Urša Rožič)

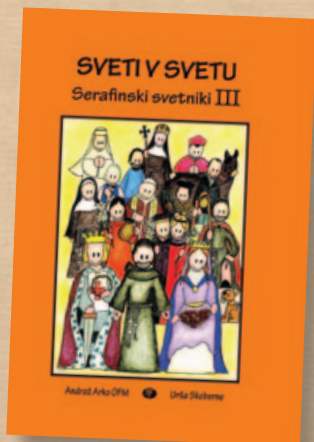

SERAFSKI SVETNIKI II:

Vsak utrip srca za Boga

(svete klarise)

(Andraž Arko OFM & Urša Rožič)

SERAFSKI SVETNIKI III:

Sveti v svetu

(sveti tretjeredniki)

(Andraž Arko OFM & Urša Rožič)

- življenje svetnikov za otroke in odrasle
- bogato ilustrirano
- več kot 100 življenjepisov
- skupaj več kot 200 strani
- trda vezava, velik format
- **30 % popusta**

Naročila na naslov:

Založba Brat Frančišek • Prešernov trg 4 • 1000 Ljubljana;

telefon: 01 24 29 314 • e-mail: zbf@ofm.si • www.ofm.si/zbf

Ponudba velja samo za bralce Brata Frančiška do 31. julija 2019.

*+ poštni stroški; možen osebni prevzem pri vratarju na Prešernovem trgu 4 v Ljubljani

